

UN TRUP ÎN HRISTOS

(One Body in CHRIST)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor – Zac Poonen (1974)

Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.

*Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.*

*Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția*

*GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI*

*și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.*

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square , Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

CUPRINS

* Prolog

1. Un Trup – Baza Părtășiei
2. Crescând în dragoste
3. Membrii egali
4. Ajutându-ne unul pe altul
5. Supunere și conducere
6. Putere prin unitate

PROLOG

„Transformarea mea în creștin, presupune oare”, întreba un om întors de curând la Dumnezeu, „și intrarea în biserica de lângă casa mea, unde oamenii se ceartă unii cu alții așa de des?”

Ce răspuns vom da la o astfel de întrebare? Chemate să manifeste frumusețea Dragostei Divine față de lume, multe biserici sunt, în schimb, zone fierbinți de rivalități și politici interne – caricaturi a ceea ce Hristos le-a destinat să fie. (Aici sunt incluse și multe biserici evanghelice care au toate doctrinele corecte – cu excepția doctrinei dragostei!)

Mărturia clară a comunității creștine este o necesitate fundamentală pentru propagarea eficientă a evangheliei. Evangelicii se află în pericolul de a pune căruța înaintea boilor, când este accentuat evanghelismul iar părtășia este ignorată. O biserică anemică nu va putea niciodată să îndeplinească scopurile lui Dumnezeu. Înainte să-i invităm pe alții să se alătore părtășiei noastre, trebuie să ne punem mai întâi propria casă în rânduială.

Ce putem face să îndreptăm situația tristă a relațiilor interpersonale din comunitatea creștină de astăzi? Cuvântul lui Dumnezeu are un răspuns și pentru aceasta, dacă avem grijă să-l ascultăm....

CAPITOLUL 1

UN TRUP – BAZA PĂRTĂȘIEI

În ciuda progresului omenirii în multe domenii, relațiile umane continuă să prezinte probleme peste tot în lume.

Concernele și agențiile din lumea afacerilor cheltuiesc sume imense de bani pentru angajarea de personal care să promoveze armonia printre angajați.

Ei bine, cineva poate gândi că este de înțeles ca oamenilor egocentrici, neîntorși la Dumnezeu, să le fie greu să se înțeleagă bine unul cu altul, dar cu siguranță că, atunci când oamenii sunt născuți din nou și au devenit creații noi în Hristos, astfel de probleme nu pot apărea niciodată. Pentru că, dincolo de toate, când Dumnezeu este centrul vieții și slujbei cuiva, ce loc să mai fie pentru problemele meschine care îi asaltează pe alții?

Cu toate acestea, din nefericire, nu este nevoie de nici o dovadă a faptului că, peste tot în lume, creștinii se luptă și se ceartă unii cu alții. Mulți nici măcar nu mai vorbesc cu unii dintre frații lor creștini; alții nici măcar nu mai suportă să-i vadă pe anumiți creștini. Numele lui Dumnezeu continuă să fie dezonorat în lume prin comportamentul credincioșilor declarați.

Isus a spus că lumea îi va identifica pe ucenicii Lui pe baza dragostei lor profunde unii pentru alții. Acest lucru – general vorbind – s-a împlinit întocmai în primele două secole ale erei creștine. Atunci lumea se uita la creștini cu uimire și exclama: „Iată cum se iubesc acești creștini unul pe altul!” Astăzi, povestea este diferită iar lumea spune adesea: „Iată cum se urăsc acești creștini unul pe celălalt!”

Într-adevăr, relațiile interumane sunt cele mai importante. Darurile, talentele, metodele, tehnicile, programele și finanțele sunt toate secundare oamenilor și raporturilor interpersonale. Biserica își poate împlini funcția predestinată ca lumină a lumii numai când există părtășie creștină adevărată între membrii ei.

În același fel, un credincios individual poate să devină un agent al vieții pentru alții numai când el însuși a învățat să trăiască împreună cu frații lui creștini potrivit legii dragostei.

Părtășie bidirecțională

Biblia învață clar și repetat că nici un creștin nu poate avea părtășie cu Dumnezeu fără părtășia cu alți credincioși. Nu poți umbla cu Dumnezeu dacă nu umbli în dragoste cu fratele tău de credință.

Crucea pe care Isus a murit are două brațe – unul vertical și unul orizontal: Isus a venit să aducă pace nu numai între om și Dumnezeu (vertical), dar totodată între om și om (orizontal). Relația verticală și cea orizontală merg mână în mână. Nu poți să o ai pe prima dacă o ignori pe ultima.

Ioan, apostolul iubirii, are câteva cuvinte foarte puternice de spus în această privință. Una dintre dovezile, spune el, ale unei convertiri adevărate este că omul acela începe să-i iubească pe frații lui creștini. Dacă un om nu are această dragoste, este un indiciu sigur că convertirea lui este nesinceră și că se îndreaptă spre moartea veșnică (1 Ioan 3:14). Corectitudinea doctrinală nu era singurul test pe care apostolii îl aplicau pentru a stabili unde se află un om în relație cu Dumnezeu.

Mai târziu, în aceeași scrisoare, Ioan spune că, dacă un om pretinde că-L iubește pe Dumnezeu, în timp ce-l urăște pe fratele său, acel om este un mincinos.

Notează aceasta! Numele propriu al unui astfel de om este nu „credincios”, ci mai degrabă „mincinos”! Și logica lui Ioan este irezistibilă. El spune că un frate este vizibil în timp ce Dumnezeu este invizibil. Dacă nu poți iubi ceea ce se vede, este imposibil să iubești ceea ce nu se vede (1 Ioan 4:20).

Compară acum aceasta cu experiența celor mai mulți „credincioși”. Dragostea pentru Dumnezeu este de obicei evaluată în termenii unei activități ocupate în lucrarea creștină sau în termenii sentimentelor entuziste de încântare experimentate într-o adunare. Acestea pot fi cele mai înșelătoare.

Am întâlnit credincioși care sunt în afara oricărei părtașii cu alți creștini și care, cu toate acestea, declară solemn că au „timp de rugăciune minunat” și „rezultate uimitoare în slujire”.

Cum ar putea să meargă cu Dumnezeu când ei nu au făcut nici măcar un efort să rezolve problemele pe care le au cu alți membrii ai familiei lui Dumnezeu împotriva cărora poartă animozitate. Cu siguranță Satan le-a orbit mințile față de adevărul Scripturii!

Prețul părtașiei întrerupte

Adesea noi nu realizăm de ce ne privăm atunci când părtașia cu alți credincioși este întreruptă. Biblia ne spune că putem descoperi lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Hristos și că putem fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu numai împreună „cu toți sfinții” (Efeseni 3:17-19). Numai pe măsură ce cunoaștem realitatea părtașiei cu credincioșii alături de care ne pune Dumnezeu împreună, vom putea să intrăm într-o înțelegere experimentală a dragostei lui Hristos și a plinătății lui Dumnezeu.

Acela care s-a separat de orice părtașie creștină, se privează singur de experiența dragostei și harului lui Hristos care ar fi putut fi ale lui prin acea persoană. Când eșuăm să trăim pe baza legii dragostei, ne jefuim singuri de unele bogății ale lui Hristos și ale plinătății lui Dumnezeu.

Trupul lui Hristos

Scrisoarea lui Pavel către creștinii efeseni se axează în jurul adevărului măreț al credincioșilor care sunt una în trupul lui Hristos.

Hristos este Capul bisericii iar biserica este Trupul Lui (Efeseni 1:22, 23). Fiecare credincios este un membru al acestui Trup.

Acesta nu este doar un fapt de recunoscut la nivel intelectual, ci unul care ar trebui să ne afecteze viața zilnică.

Prima jumătate a scrisorii către Efeseni are de-a face cu doctrina Trupului lui Hristos. A doua jumătate are de-a face cu aplicarea în practică a acestui adevăr. Și iată cum începe a doua jumătate: *„Vă îndemn, deci.... să umblați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste și căutând să păstrați unirea Duhului în legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre”* (Efeseni 4:1-4).

Cu alte cuvinte, odată ce o persoană a înțeles și a „văzut” acest adevăr al bisericii ca Trup al lui Hristos, ea trebuie să tânjească să umble în smerenie, blândețe, răbdare, stăpânire de sine, dragoste, unitate și pace cu frații în credință. Când un creștin nu umblă în acest fel, acest fapt arată că *„el n-a văzut Trupul lui Hristos”*.

Este nevoie ca o astfel de persoană să se întoarcă la primele trei capitole din Efeseni și să spună: „Doamne, sunt orb față de ceva de aici. Te rog învață-mă. Te rog deschide-mi ochii”. Pentru că adevărul „Trupului” nu este unul pe care să-l putem înțelege doar cuintele noastre. Așa cum spune Pavel, dacă e să cunoaștem, ochii inimii noastre au nevoie să fie luminați de Duhul Sfânt (Efeseni 1:18,22,23).

Bisericii din Corint, Pavel i-a scris: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădulele Lui” (1 Corinteni 12:27). Este adevărat, creștinii din Corint din primul secol erau doar o mică parte a grupului mondial, trecut, prezent și viitor de credincioși care constituie Trupul lui Hristos; dar, cu toate acestea, ei erau o expresie locală a acelui Trup în Corint. Aceasta este chemarea fiecărui grup de credincioși din orice timp și loc. Este scopul lui Dumnezeu ca fiecare părtășie creștină, fie ea o biserică, o organizație sau grup de lucrători, să fie o expresie vizibilă a Trupului lui Hristos în lume.

Când Isus Hristos a venit pe pământ, El a venit în trup omenesc. Dumnezeu S-a arătat pe Sine omului prin acel trup fizic al lui Hristos. Fără un trup fizic, Hristos n-ar fi putut să desăvârșească ceea ce a început, iar lumea n-ar fi cunoscut cum este Dumnezeu. Un corp fizic era esențial.

Să ne gândim acum ce limitare ar fi fost în lucrarea lui Hristos pe pământ, dacă trupul Lui ar fi fost paralizat sau ar fi avut membre care nu s-ar fi coordonat. Dacă, de exemplu, picioarele Lui, brațele și limba ar fi fost paralizate, El n-ar fi putut merge în casele păcătoșilor, nu și-ar fi pus mâinile peste leproși, nici n-ar fi vorbit cuvintele vieții. El a putut face toate acestea și mai mult decât atât, doar pentru că El a avut un trup puternic, sănătos.

Când Hristos S-a înălțat la cer, Dumnezeu I-a dat un alt Trup pe pământ care să continue munca Lui – un Trup de credincioși răscumpărați prin sângele Lui din orice națiune, trib și limbă. Acest Trup de credincioși, locuiți de același Duh Dfânt care a locuit în Hristos pe pământ, urma să continue lucrarea pe care Hristos o începuse folosindu-Și trupul fizic.

Aceasta este chemarea bisericii.

Vezi de ce este Hristos limitat pe pământ acum? Noul lui Trup (biserica) are membre și organe care sunt ori paralizate de păcat ori necoordonate datorită lipsei de unitate.

Astaăzi, Satan nu poate ataca trupul fizic al lui Hristos, dar poate și chiar atacă noul Trup al lui Hristos. Satan (spre deosebire de mulți credincioși) realizează că lucrarea lui Hristos pe pământ poate fi limitată prin membrii bisericii care nu funcționează sau nu cooperează.

Ce nevoie disperată avem să ne rugăm pentru viziune spirituală privind Trupul lui Hristos. Este într-adevăr una dintre cele mai mari nevoi ale zilei. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să-L vedem pe Hristos drept Cap peste Trupul Lui și pe fiecare dintre noi ca membrii în EL. Singură această viziune poate face biserica să triumfe.

CAPITOLUL 2

CRESCÂND ÎN DRAGOSTE

Trupul lui Hristos se clădește și se dezvoltă prin exersarea darurilor spirituale și prin dragoste (Efeseni 4:11,12 și 16). Darurile și dragostea sunt necesare deopotrivă. De aceea vedem că oriunde se vorbește de daruri în Noul Testament, este subliniată simultan și exersarea dragostei ((1 Corinteni 12 (despre daruri) și 13 (despre dragoste); Romani 12:4-8 (despre daruri) și versetele 9 și 10 (despre dragoste); 1 Petru 4:10,11 (despre daruri) și versetul 8 (despre dragoste)).

Dragoste asemenea celei a lui Hristos

Isus le-a dat ucenicilor o nouă poruncă chiar înainte să meargă la cruce. Ei trebuiau să se iubească unul pe altul așa cum îi iubise El (Ioan 13:34). Este această ultimă expresie care face porunca lui Isus imposibil de împlinit fără harul lui Dumnezeu.

Care este trăsătura distinctivă a dragostei lui Hristos? Cu siguranță, este crucea pe care El a murit pentru noi. Așa că atunci când El îmi spune să-mi iubesc fratele așa cum m-a iubit El pe mine, este o chemare să-I urmez exemplul Lui și să dau morții sinele în relația cu fratele meu. Lepădarea de sine trebuie să caracterizeze relația mea cu alți membrii în Trupul lui Hristos. Aceasta și nimic mai puțin este dragostea creștină adevărată. Când ni se spune că „trebuie să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16), nu este o referire la moartea fizică, ci la ceva mult mai greu. Este mai ușor să mori o singură dată ca martir decât să dai morții viața sinelui de mai multe ori în fiecare zi în relațiile cu frații tăi credincioși. Însă la această a doua moarte ne-a chemat Isus.

O asemenea dragoste jertfitoare, neegoistă este legea fundamentală a trupului lui Hristos. Acela care nu-și ia crucea și nu alege calea lepădării de sine nu poate îndeplini funcția sa în Trupul lui Hristos.

De ce suntem ofensați și iritați de către alți creștini? Cu siguranță pentru că Sinele se află încă pe tron în viața noastră. Ne considerăm pe noi înșine așa de importanți, încât credem că trebuie să fim respectați și consultați de către ceilalți. Simțim că alții trebuie să se comporte și să-și aranjeze treburile așa cum vrem *noi*. Ne așteptăm ca alții să fie amabili și atenți cu noi, să ne ridice în slăvi și să ne laude. Astfel de sentimente și așteptări sunt dovada clară a faptului că nu știm nimic despre cruce ca trăire. Viețile noastre sunt încă dominate de egoism și orbitează exclusiv în jurul Sinelui și intereselor lui.

Părtășia creștină adevărată nu va putea fi niciodată experimentată între creștini dacă iubirea crucii nu devine regula fundamentală în organizarea relațiilor lor. În afara unei astfel de iubiri, orice trece sub numele de „părtășie” va fi doar prietenie socială iar nu comuniune adevărată a Trupului lui Hristos. O asemenea prietenie socială există și în cluburile lumești. Din nefericire, multe biserici și grupuri creștine nu sunt mai bune decât cluburile!

Membrii unei părtașii creștine ar trebui să fie strâns întrețesuți unii cu alții. Dumnezeu nu ne-a chemat să fim o sortare de mădulare dezmembrate aruncate împreună ca într-un laborator de anatomie, ci să fim uniți unii cu alții ca părți ale unui organism viu așa cum este trupul uman. Dar pentru ca acest lucru să devină realitate e un preț care trebuie plătit – prețul fiecărui membru lepădându-se de sine de dragul celorlalți. Cu adevărat binecuvântat este acel grup creștin unde toți membrii sunt dispuși să trăiască pe baza acestei reguli.

Care sunt unele din implicațiile practice ale trăirii pe baza legii dragostei?

Dragostea iertătoare

Să ne gândim mai întâi la zona iertării reciproce. Nimeni care se leapădă de sine nu poate să poarte vreodată amărăciune sau ranchiună împotriva altuia sau să nu ierte o altă ființă umană. Resentimentul există numai în inimile unde Sinele este încă pe tron.

Isus a povestit odată pilda unui servitor căruia îi fusese iertat mult de către stăpânul său și care, cu toate acestea, nu a putut să-i ierte tovarășului lui o datorie mărunță. Auzind aceasta, stăpânul său l-a dat pe servitorul nemilos pe mâna chinuitorilor ca să fie pedepsit. „Tot așa”, a spus Isus, „vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare dintre voi nu iartă din toată inima pe fratele său.” Oricum ar interpreta cineva „a fi dat pe mâna chinuitorilor pentru pedepsire”, aceasta este exact ceea ce Isus a spus că se va întâmpla aceluia care adoptă o atitudine neiertătoare sau care poartă vreun spirit de neiertare împotriva oricărui dintre frații lui creștini. Observați că Isus a accentuat că iertarea trebuie să fie din inimă. Cu alte cuvinte, trebuie să fie din toată inima și nu un ritual exterior. A-i spune cuiva că îl ierți nu are nici o valoare dacă în inima ta încă sălășuiește amărăciune.

Când încălcăm legea dragostei lui Dumnezeu, împiedicăm lucrarea Trupului lui Hristos. Dar aceasta nu e tot. Ne rănim în același timp pe noi înșine. Dr. S.I. McMillen, în *None of These Diseases*, spune „În momentul în care încep să urăsc un om, devin sclavul lui. Nu pot să mă mai bucur de munca mea pentru că el îmi controlează chiar și gândurile mele. Resentimentul meu produce prea mulți hormoni de stress în corpul meu și obosesc numai după câteva ore de muncă. Munca ce-mi plăcea este acum o corvoadă. Chiar și vacanțele încetează să-mi aducă plăcere. Omul pe care-l urăsc mă vânează oriunde merg. Nu pot să scap de strânsoarea lui tiranică asupra minții mele”.

Astăzi, amărăciunile și ranchiuna ascunsă ruinează eficiența și chiar sănătatea fizică a multor creștini și lucrători creștini din toată lumea.

Isus ne-a învățat că noi suntem cei care să luăm inițiativa în refacerea părtașiei, chiar și atunci când un frate simte (corect sau nu) că noi l-am rănit. „Deci, dacă îți vei aduce darul la altar”, a spus Isus, „și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul” (Matei 5:23, 24).

În același fel, El a zis: „Și, când vă rugați, să iertați dacă aveți ceva împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre” (Marcu 11:25).

Isus ne cheamă în toate situațiile să ne lepădăm de sine, să ne înghițim mândria și „să mergem a doua milă” în căutarea refacerii părtășiei, oriunde s-ar fi rupt. Uneori, în ciuda celor mai bune eforturi ale noastre de împăcare, un frate poate adopta o atitudine dură, neiertătoare; dar dacă am făcut acest efort, ne-am eliberat de responsabilitatea noastră înaintea lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Isus au făcut clar faptul că Dumnezeu nu poate accepta închinarea noastră sau slujirea sau orice altceva ce-I oferim dacă am rănit un alt membru al Trupului Lui, și n-am făcut nici un efort către împăcare. Câteodată mă întreb oare câți creștini iau în serios cuvintele lui Isus? Mulți tratează superficial prouncile lui Dumnezeu și de aceea aduc moarte spirituală în Trupul lui Hristos

Un alt motiv pentru iertare, ne spune Pavel, este ca să nu lăsăm pe Satan să aibă un câștig de la noi” (2 Corinteni 2:11).

Ce vrea să spună?

Dacă purtarea cuiva față de noi este inspirată de Satan, iar noi ripostăm în aceeași manieră atunci și noi îi slujim prin aceasta tot lui Satan. Cât de proști suntem să-i slujim lui Satan mânați de comportamentul rău al altcuiva.

Când oamenii l-au blestemat și l-au insultat pe Isus pe cruce, ei îi slujeau lui Satan. Dar Isus Îi slujea Tatălui Său și de aceea s-a putut ruga „Tată, iartă-i”.

Deci întrebarea nu este dacă noi suntem corecți și înverșunarea noastră este justificată, ci mai degrabă este aceasta: Pe cine avem de gând să slujim – pe Satan sau pe Dumnezeu?

Adesea ne aflăm în cel mai mare pericol când știm că *noi suntem drepti* și cealaltă parte este greșită. Pentru că în astfel de situații putem deveni farisei autoîndreptățiți. Putem fi drepti în ce privește situația respectivă, dar greșiți în atitudine – mai degrabă satanici decât asemenea lui Hristos, mai degrabă mândri decât smeriți.

Dumnezeu își găsește plăcerea în a fi milos și toți copiii Lui ar trebui să aibă această calitate. Iadul este singurul loc din univers unde mila este total absentă. Și de aceea o atitudine nemiloasă și un spirit neiertător nu indic decât că avem un pic de Iad în inimile noastre.

De asemenea, ne privăm pe noi înșine de mila lui Dumnezeu când eșuăm în a arăta milă altora în căderile lor. Biblia spune, „Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a arătat milă” (Iacov 2:13). Dumnezeu ne tratează în același mod în care noi îi tratăm pe ceilalți.

Pentru acela care acceptă cu bucurie crucea în viața lui, smerenia și iertarea altora este un pas ușor. Numai aceia care perseverează în a-și ține Sinele întronat găsesc iertarea a fi un lucru greu.

A arăta milă și a-i ierta pe alții este doar un prim pas. Biblia ne cheamă să mergem chiar mai departe și să acoperim greșeala fratelui nostru (1 Petru 4:8). „Cine acoperă o greșală caută dragostea” (Proverbe 17:9), și deci, când am iertat un frate din toată inima trebuie să îngropăm problema complet. N-ar trebui să le spunem altora de căderea lui și despre faptul că noi l-am iertat – pentru că aceasta l-ar pune pe el într-o lumină proastă. Strădania noastră ar trebui să fie plasarea fraților noștri credincioși în cea mai bună lumină posibilă.

Printr-o astfel de dragoste este zidit Trupul lui Hristos.

Dragostea loială

„Dragostea... suferă toate, crede toate, nădăjduiește toate, rabdă toate.” (1 Corinteni 13:7).

Loialitatea presupune a nu spune în spatele unei persoane lucruri pe care nu ești pregătit să i le spui în față. Lovirea pe la spate este trecutul lașilor.

Aceasta nu înseamnă să nu oferim un raport real fie el și nefavorabil despre un frate credincios când ni se cere opinia într-o propunere de căsătorie sau de către un angajator potențial. În astfel de situații trebuie să ne amintim că loialitatea noastră față de Dumnezeu și lucrarea Lui înlocuiește loialitatea noastră față de frații credincioși și ne obligă la adevăr. Dar acolo unde adevărul permite, trebuie să acoperim greșelile fratelui nostru cât mai mult posibil.

Dragostea răbdătoare

„Dragostea este îndelung răbdătoare... nu se aprinde de mânie” (1 Corinteni 13:4,5).

Este ușor să suportăm greșelile altora și să fim răbdători cu ei când suntem dispuși să ne lepădăm de noi înșine. Dacă murim față de sine, nu putem să fim deranjați sau ofențați de comportamentul altora. Va trebui să fim eliberați și de nerăbdare și sensibilitate. O dragoste care nu poate suporta răbdătoare greșelile altora este doar sentimentală și omenească. Dragostea lui Hristos este de o cu totul altă calitate.

Biblia ne poruncește:

„UMBLAȚI... CU TOATĂ SMERENIA ȘI BLÂNDEȚEA, CU ÎNDELUNGĂ RĂBDARE, ÎNGĂDUINDU-VĂ UNII PE ALȚII ÎN DRAGOSTE” (Efeseni 4:2).

Iată un verset care ar trebui să fie scris cu litere mari înaintea fiecăreia biserici și părtașii creștine. Răbdarea este una din cele mai clare dovezi ale dragostei față de cruce.

Noi toți suntem ființe umane căzute. Când ne vedem greșelile cu sinceritate, este mai ușor să fim toleranți cu greșelile altora. Nerăbdarea și iritabilitatea noastră sunt adesea o măsură a auto-îndreptării noastre.

Dragostea dezinteresată

„Dragostea suferă toate, crede toate, nădăjduiește toate, rabdă toate” (1 Corinteni 13:7). Dacă iubești pe cineva întotdeauna te vei aștepta la ce e mai bun de la el.

Datorită centrării pe sine a naturii noastre, evaluarea altora se bazează de obicei pe o percepție selectivă – ceea ce înseamnă că vedem în alții ceea ce vrem să vedem. Dacă detestăm o persoană, îi vedem numai slăbiciunile și credem orice rău auzim despre acea persoană; și la fel, când admirăm un individ, vedem numai ceea ce este bun în el și credem orice auzim bun despre el. Vedem oamenii prin „ochelari colorați”. De aici zicala: „Dragostea este oarbă!”

Ca să dăm doar o ilustrare a percepției selective: Mulți dintre noi avem idei preconcepute despre cum se comportă oamenii din anumite comunități și rase. Și când auzim un zvon sau un scandal despre unul din ei (care poate fi total fals), prejudecățile noastre sunt întărite imediat, credem bârfa fără nici o suspiciune și părțasia este distrusă.

Pentru a evita astfel de capcane, ar trebui să căutăm să scăpăm de toate prejudecățile (sau părțiriile) împotriva comunităților sau raselor sau împotriva oricărei alte categorii de oameni. De asemenea este o disciplină utilă să ne amintim părțile bune ale acelor pe care în mod natural nu-i agreăm, și să recunoaștem slăbiciunile acelor pe care îi idolatrizăm. Trebuie să-i judecăm cu milă pe aceia pe care nu-i agreăm, și cu realism pe aceia pe care-i admirăm.

Niciodată n-ar trebui să-i judecăm pe alții pe baza celor auzite, nici să sărim la concluzii pe baza a ceea ce vedem. Comportamentul unei persoane poate părea suspect. Dar trebuie să fie o explicație bună pentru el. În toate situațiile, ar trebui să căutăm cele mai bune interpretări posibile ale acțiunilor altora.

S-a spus despre Isus (într-o referință profetică) că nu-Și va forma o judecată din cele auzite, nici chiar după cele văzute, ci va căuta să ajungă la o apreciere dreaptă a oamenilor (Isaia 11:3, 4).

Astfel trebuie să fie în Trupul lui Hristos.

Dragostea care respectă

Dragostea pune o valoare înaltă pe alții.

Când Sinele este pe tronul vieții noastre, tindem să-i disprețuim sau să-i ignorăm pe alții. Dar când purtăm crucea și murim față de sine, începem să respectăm, să valorizăm și chiar să ne găsim bucuria în frații noștri credincioși.

Care este atitudinea noastră față de credincioșii care sunt, din punct de vedere social, intelectual sau spiritual, inferiori nouă? Răspunsul nostru va depinde de cunoașterea realității dragostei de la Calvar în viața noastră. Dragostea lui Dumnezeu a fost văzută în Hristos când El a murit față de poziția Sa și superioritatea Sa ca Dumnezeu și a venit jos, identificându-Se complet cu omul căzut. Dragostea Lui nu era una care-i trata de sus pe ceilalți, sau una compătimitoare, după cum nici a noastră n-ar trebui să fie așa.

Cât de des se întâmplă însă ca un membru al Trupului să-l privească de sus pe un altul datorită diferențelor rasiale, sociale, culturale sau de orice altă natură.

Astfel de „creștini” (chiar dacă sunt fundamentaliști în doctrină) nu pot fi niciodată instrumente pentru zidirea Trupului lui Hristos, pentru că nu au înțeles primul principiu al slujirii creștine – principiul „întrupării”. Cuvântul a devenit trup și a locuit printre oamenii lumii ca unul din ei. Așa cum a fost cu Capul, așa trebuie să fie cu mădulele Trupului Lui, dacă e să fim eficienți pentru Dumnezeu.

Îți valorizezi frații credincioși? Îți recunoști nevoia ta de a fi cu ei și cauți cu sinceritate părtașia lor? Sau formezi mici clici formate din oameni asemănători de aceeași rasă, proveniți din aceeași comunitate sau nivel social și intelectual, te învârți exclusiv în astfel de clici și numești aceasta „părtașie?” Dacă-i așa, marele Înșelător al oamenilor te-a jefuit de bogății care ar fi putut fi ale tale dacă ai fi căutat smerit părtașia pe baze egale, „cu toți sfinții”.

Dragostea curtenitoare

„Dragostea este plină de bunătate.....nu se poartă necuviincios” (1 Corinteni 13:4,5).

„Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui”, spune Biblia (Proverbe 19:22). Suntem curtenitori față de străini, dar adesea aspri față de aceia cu care ne întâlnim zilnic. Nu ne costă nimic să fim curtenitori sau să spunem câteva cuvinte de bunătate și astfel să „răspândim puțină miere” oriunde mergem. Cu toate acestea, majoritatea dintre noi neglijează să fie bun. Cuvintele sau actele de bunătate ar fi putut adânci multe părtașii care au rămas la un nivel superficial.

Ca uleiul într-o mașinărie, curtoazia ar putea elimina fricțiunea din multe relații ale noastre. Dar suntem înceți la învățare. Pentru că suntem autocentrați, trebuie să ne disciplinăm pe noi înșine și să ne educăm în arta de a fi bun.

Părtașia nu se dezvoltă natural. Trebuie să fie cultivată cu grijă ca o grădină. Cât de adesea, prin afirmații neglijente, credincioșii se rănesc unul pe altul. Cât de mulți creștini caută să-și câștige o reputație de umorist, făcând glume pe seama altora. Ei sunt mai puțin dispuși să spună o glumă împotriva lor înșiși! Umorul are cu siguranță o anumită valoare, dar n-ar trebui să determine pe alții să se simtă neînsemnați și penibili. Amintiți-vă: „Un frate jignit este mai greu de câștigat decât o cetate întărită” (Proverbe 18:19).

Dragostea grijulie

Dragostea se îngrijește de nevoile altora. Dragostea lui Hristos, am văzut, nu este centrată pe sine. Este neegoistă. Aceasta se aplică la fel de bine și în zona nevoilor fratelui nostru.

Gândiți-vă la corpul uman. Când oricare parte a corpului uman este accidentată cauzând o infecție, imediat numeroase leucocite (globulele albe de sânge) sunt produse în sânge ca să combată virușii care au generat infecția. Aceste leucocite gonesc în zona accidentată ca să lupte cu bacteriile care cauzează problema și mor în acest proces, formând ceea ce e numit drept „puroi”. Milioane de celule albe de sânge își dau viața ca să aducă sănătate în partea accidentată.

Ce ilustrare încântătoare a modului în care funcționează Trupul lui Hristos! Biblia spune: „Dumnezeu a întocmit Trupul în așa fel ca... măduarele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă un mădular suferă, toate măduarele suferă împreună cu el; dacă un mădular este cinstit, toate măduarele se bucură împreună cu el” (1 Corinteni 12:24-26).

Acest ultim verset nu este o *poruncă* potrivit văreia fiecare parte să sufere când o altă parte suferă, sau să se bucure când o alta se bucură. Este mai degrabă o *descriere* a modului cum este afectată fiecare parte a Trupului de suferința sau bucuria altei părți. Fiecare membru al Trupului lui Hristos *care este în relație intimă cu Capul, automat* împărtășește suferința sau bucuria altor membrii.

Dacă între noi și Domnul există o relație vie și dacă ochii ne-au fost deschiși de către Duhul Sfânt ca să vedem adevărul Trupului lui Hristos, atunci când un alt membru suferă, noi vom suferi deopotrivă cu el. Problema lui va cauza și grija noastră. Dacă acest lucru nu se întâmplă, aceasta indică că suntem în afara relației cu Domnul.

Dragostea generoasă

Scriptura spune: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!”, fără să le dea cele necesare trupului, ce folos este?” (Iacov 2:14-16).

Și iarăși spune: „Dar cine are bunurile lumii și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3:17,18).

Aceasta nu înseamnă că ar trebui să împrăștiem bani fără discriminare fiecărui creștin care pretinde a fi în nevoie. Nu. Iosua și conducătorii Israelului au făcut odată o greșală mare arătând compasiune oamenilor din Gibeon, care i-au păcălit pretinzând că se află în mari lipsuri (Iosua 9). Mulți creștini bine

intenționați și cu inima bună au fost păcăliți în același fel de înșelători profesioniști.

Nu e nici o virtute în a fi credul.

Însă haideți să fim în legătură intimă cu Domnul și vom avea apoi înțelepciune pentru fiecare situație. Nu suntem meniți să fim guvernați doar de compasiunea umană. Trebuie să fim în relație strânsă cu Capul și guvernați de conducerea Lui.

Dragostea condusă de Hristos

În corpul omenesc există o coordonare între variatele părți deoarece fiecare parte „se supune” sau este controlată de către cap (sau creier). La fel, în biserică, părtășia adevărată poate fi o realitate între membrii numai când Hristos (Capul) se află în controlul relațiilor interpersonale. Este periculos ca doi creștini să formeze o relație profundă fără Hristos între ei și ca figură centrală în relația lor.

Am văzut situații când adevărul a fost compromis de către creștini de dragul prieteniei. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu suferă în multe locuri pentru că loialitatea umană are întâietate față de adevărul lui Dumnezeu. În toate cazurile de acest fel, este evident că părtășia care există între persoanele respective nu este una prin Hristos, ci una la nivel uman.

Aceasta este adesea confundată cu părtășia creștină profundă, dar în realitate este o contrafacere a lucrului adevărat.

Dacă trăim în comuniune strânsă și profundă cu Capul, supunându-ne legilor Lui, vom avea în mod natural atitudinea corectă față de alte mădulare în Trup. Părtășia noastră unul cu altul va fi atunci profundă și adevărată, nu sentimentală și spumoasă.

CAPITOLUL 3

MEMBRII EGALI

Oamenii de știință ne spun că în nici un loc din lume nu există doi fulgi de zăpadă identici. La fel, nicăieri în lume nu există două ființe umane care să fie complet asemănătoare.

Dumnezeu a creat o varietate infinită în univers. Iată de ce creația este așa de minunată și frumoasă. Cât de plictisitoare ar fi fost viața dacă toate ființele umane ar fi avut temperamente și personalități identice.

Există varietate în Trupul lui Hristos la fel cum este în corpul uman. În același timp, există o unitate organică între mădulele diferite. Toate mădulele sunt în mod egal importante și necesare, deși funcțiile lor în Trup pot fi complet diferite. Nici un membru nu este mai important decât altul. Lucrarea cuiva nu trebuie s-o excludă pe a altuia. Numai atunci când Trupul va funcționa cu fiecare mădular îndeplinindu-și funcția lui specială, vom avea de-a face cu o reprezentare de grup puternică a lui Hristos în lume.

În timpurile Vechiului Testament, Dumnezeu a lucrat adesea prin profeti individuali care erau reprezentanții și purtătorii Lui de cuvânt. Dar acum nu este așa. Astăzi, Dumnezeu lucrează prin Trupul lui Hristos. Dumnezeu și Hristos sunt reprezentați lumii prin lucrarea împreună, în mod armonios, a credincioșilor într-un singur Trup. Și pentru realizarea acestui plan, nici un credincios nu este mai important decât altul. Darurile fiecărui membru sunt necesare pentru clădirea Trupului și pentru lucrarea Lui în lume.

Eșecul de a recunoaște aceasta drept calea lui Dumnezeu poate cauza sentimente de inferioritate și superioritate în biserică. Pavel vorbește despre acestea în 1 Corinteni 12.

Simțindu-te inferior

Pavel vorbește mai întâi acelor care, simțindu-se inferiori, presupun că darul lor *nu este* necesar pentru clădirea Trupului, așa cum este al altuia.

„Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum, Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum I-a plăcut. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup.” (1 Corinteni 12:15-20)

Întotdeauna este dăunător să ne comparăm cu alții din Trupul lui Hristos – fie în mod favorabil sau nefavorabil. Astfel de comparații pot conduce la mândrie – sau descurajare și gelozie. Când piciorul începe să se compare cu mâna, poate spune: „Ei bine, nu am o contribuție așa de distinsă în corp ca mâna. De obicei sunt acoperit cu șosete și pantofi, la cel mai de jos capăt al corpului și de-abia

dacă cineva observă existența mea. Totuși, mâna este observată de alții în fiecare zi. Întotdeauna este ocupată să facă ceva, în timp ce eu sunt inactiv majoritatea timpului.” Odată ce s-a comparat pe sine așa, mai este doar un scurt pas până la descurajare și până la dezvoltarea unui spirit de autocompătire împotriva lui Dumnezeu pentru că l-a făcut picior și nu mână. Un astfel de spirit îi determină pe mai mulți credincioși să-și îngroape talentele și să nu facă nimic pentru conolidarea și binele Trupului lui Hristos. Biserica lui Isus Hristos suferă astăzi datorită multitudinii de credincioși care doresc să aibă daruri spectaculoase. Neavând astfel de daruri, ei decid să nu facă nimic.

Purtând ciudă împotriva lui Dumnezeu pentru că nu ți-a dat darul pe care altcineva îl are, mai ai doar un mic pas până la gelozie, iar gelozia ucide părtășia. Așa cum spune Biblia: „Căci acolo unde este invidie și ceartă, este dezordine și orice lucru rău.” (Iacov 3:16).

Dacă am putea vedea Trupul lui Hristos, atunci n-ar mai fi loc pentru gelozie. În corpul uman, piciorul nu are nici o problemă că este doar picior. Niciodată nu-și dorește să fie nimic altceva decât un picior și niciodată nu visează să devină o mână. Este chiar mulțumit să fie picior. Știe că Dumnezeu nu a făcut nici o greșală făcându-l picior. Se bucură să fie picior; se bucură la fel de mult văzând ce poate realiza o mână, chiar dacă conștientizează că el n-ar putea realiza niciodată ceva similar.

La fel va fi cu toți cei care „*au văzut*” Trupul lui Hristos. Când ești invidios pe un altul, când nu te poți bucura cu toată inima văzând un alt membru folosit foarte mult de Dumnezeu, este evident că nu ai înțeles deloc acest adevăr. Orice membru care trăiește în relație strânsă cu Capul se va bucura și înveseli când un alt membru al Trupului este onorat (1 Corinteni 12:26).

Nu e nici loc pentru competiție între membrii Trupului lui Hristos. Cooperarea iar nu competiția este legea Trupului.

Când îl vezi pe un altul îndeplinind o anumită lucrare cu iscusință, și tu plănuiești să arăți altora că poți face același lucru la fel de bine (dacă nu chiar mai bine), atunci Sinele este în mod evident încă în centrul vieții tale. Dacă ai trăi în supunere față de Cap, nu ai intra în competiție cu nimeni din Trup. În schimb, te-ai concentra să-ți împlinești lucrarea specifică ție – și să o faci bine.

Dacă noi credem în înțelepciunea perfectă a lui Dumnezeu, vom recunoaște că Dumnezeu știe cel mai bine ce dar să ne dea fiecăruia dintre noi.

Atunci nimeni nu s-ar mai plânge, n-ar mai fi descurajare și nici o tânjire geloasă după darul altcuiva.

Nu există nici un motiv pentru care cineva din Trupul lui Hristos să se simtă inferior. Poate că nu toți membrii din Trup sunt egali din punct de vedere al abilităților sau talentelor, însă toți sunt egali în ce privește utilitatea lor pentru Dumnezeu în locul rezervat fiecăruia.

Suntem chemați să fim *noi înșine* – radiind slava lui Dumnezeu prin temperamentul nostru propriu, prin darul și talentele pe care Dumnezeu ni le-a dat. Astăzi este mare limitare în biserică deoarece credincioșii nu aduc în ea propria contribuție specială. Încercând zadarnic să imite pe altcineva, ei își sting darul lor special, și drept urmare nu contribuie cu nimic la lucrarea Trupului.

Simțindu-te superior

Acelora care se simt superiori, Pavel le scrie:

„Ochiul nu poate să zică mâinii: „Nu am nevoie de tine”; nici capul nu poate să zică picioarelor: „N-am nevoie de voi.” Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă cinste.....Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste părților lipsite de cinste.....Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui.” (1 Corinteni 12:21-27).

Sunt în biserică unii snobi înfumurați care se simt mai importanți decât frații lor credincioși. Ei consideră propria lucrare ca fiind mai necesară Trupului decât cea a altora. Bineînțeles că niciodată nu-și exprimă aceste simțăminte ca să nu fie considerați mândri, dar acțiunile și atitudinile lor îi dau de gol. O astfel de mândrie spirituală nu doar îi ruinează spiritual pe ei înșiși, dar bate și clopotul morții pentru adevărata părtășie.

Ochiul este o parte foarte importantă a corpului uman și are o funcție semnificativă de îndeplinit. Dar dacă (continuând analogia) el disprețuiește mâna spunând: „Nu am nevoie de tine”, atunci el a înțeles cu totul greșit funcția lui proprie în trup.

La fel se întâmplă cu oricine care își apreciază lucrarea proprie ca fiind mai importantă decât a altcuiva. Inimile noastre sunt așa de înșelătoare încât noi ne putem foarte ușor păcăli singuri crezând că suntem chemați să fim lideri spirituali și profeți printre oamenii lui Dumnezeu. Aceia care cad în această cursă, râvnesc apoi să fie bătrâni în biserică și lideri în organizații creștine. Se simt superiori altora și sunt asemenea cancerului în Trupul lui Hristos.

Nici unul nu este indispensabil în lucrarea lui Dumnezeu. Când Ilie I s-a plâns lui Dumnezeu cum că el ar fi fost singurul profet care apăra adevărul lui Dumnezeu pe teritoriul lui Israel, Domnul i-a spus să meargă și să-l ungă pe Elisei ca să-l înlocuiască pe el ca profet (1 Împărați 19:14-16). Probabil acest fapt avea să-l învețe pe Ilie că Dumnezeu nu va rămâne niciodată fără oameni pe care să-i poată folosi. Nici chiar marele Ilie nu era de neînlocuit.

Nimeni nu este *indispensabil* în Trupul lui Hristos. Pe de altă parte, nici nu este cineva *de lepădat*. Biblia spune că toți membrii sunt necesari. Dar trebuie să recunoaștem mai întâi că suntem *dispensabili*, înainte să devenim cu adevărat *indispensabili*. Numai atunci când am realizat nimicnicia noastră suntem cu adevărat utili în Trupul lui Hristos. Oricând se întâmplă ca cineva să simtă că lucrarea lui Dumnezeu într-un anumit loc nu va merge fără el, adevărul este de obicei că acea lucrare ar fi mult mai bună fără el!

Lucrarea lui Dumnezeu este dependentă de slujirea în comun a Trupului lui Hristos – nu de cea a unui singur individ. De fapt, individul care încearcă să facă totul de unul singur este o piedică sigură în fața lucrării lui Dumnezeu – pentru că el nu lasă loc altora să funcționeze.

Ochiul este un organ important, dar dacă întreg trupul ar fi fost doar un mare ochi un astfel de trup ar fi chiar inutil. De aceea, când o biserică sau o organizație creștină pivotează în jurul unui singur om (oricât de talentat ar fi el), ea încetează să mai fie o expresie a Trupului lui Hristos. În realitate, un astfel de grup devine o piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Oricât de impresionante ar putea fi statisticile, bisericile care se axează în jurul unui lider sau pastor înzestrat nu-și îndeplinesc funcția destinată lor de către Dumnezeu. Părtășia creștină adevărată este imposibilă într-o astfel de situație.

Când o celulă din corp crește într-o măsură mult peste cea menită de Dumnezeu, ea nu poate face aceasta decât strivind viața altor celule în acest proces de creștere. Acesta este cancerul și, netratat, el ucide întotdeauna corpul.

Aceasta este situația prezentă în multe organizații și biserici creștine. Credincioșii din ele nu pot crește spiritual datorită personalității copleșitoare a unui singur om din mijlocul lor. Ei sunt ca ciupercile mici care cresc sub umbra unui stejar puternic, și care rareori văd lumina soarelui.

Cei care au un dar spiritual remarcabil să ia seama: Mai degrabă voi puteți împiedica creșterea altor credincioși decât o fac cei cu daruri mediocre. Sunteți mai în pericol să ucideți adevărata părtășie decât alți frați mai puțin talentați. Pe lângă acestea, sunteți în pericol de a-i face pe membrii Trupului lui Hristos mai dependenți de voi înșivă decât de Hristos Capul.

Dacă nu le permitem altora să-și îndeplinească lucrarea, violăm una dintre legile fundamentale ale Trupului. Biblia ne îndeamnă pe fiecare să-i privim pe ceilalți ca fiind *mai importanți* decât noi înșine (Filipeni 2:3). Probabil că nu putem, cu toată sinceritatea, să considerăm pe oricine *mai spiritual* decât noi înșine, iar Biblia nu ne îndeamnă la o umilință falsă. Ceea ce ni se cere să facem este să-i considerăm pe alții *mai importanți*. Cu siguranță noi toți putem face aceasta – dacă ne înțelegem propriul loc și locul altora în același trup.

Aceasta nu înseamnă că toate darurile Duhului sunt de valoare egală pentru zidirea Trupului. Biblia însăși ne spune că unele daruri sunt mai valoroase decât altele (1 Corinteni 14) și ne îndeamnă „să dorim cu înflăcărare darurile mai bune” (1 Corinteni 12:31). Toți credincioșii au o contribuție bine definită de adus în lucrarea Trupului, dar aceia cărora li s-a dat de către Dumnezeu (în suveranitatea Sa) un dar mai folositor, vor fi capabili să aducă o contribuție mai însemnată în mod natural. Faptul că cineva are un dar mai remarcabil nu contrazice faptul egalității tuturor credincioșilor – pentru că egalitatea nu înseamnă uniformitate.

Avem nevoie unii de alții

Unul din lucrurile minunate despre Domnul nostru, atunci când El a umblat pe pământ, a fost acela că, deși El era perfect și superior oricui altcuiva, El S-a mișcat printre oameni ca fiind egalul lor. Acesta este modul în care suntem chemați să trăim și noi. Isus a trăit ca un om care avea nevoie de părtașia altor oameni. În grădina Ghetsimani, El S-a întors către Petru, Iacov și Ioan și le-a spus: „Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26;38). El, Fiul lui Dumnezeu, a avut nevoie de rugăciunea în părtașie a ucenicilor Săi imperfecti.

Cu toate acestea, cât de mulți sunt cei autosuficienți! Noi ignorăm membrii mai slabi ai Trupului gândind că nu avem nevoie de ei. Printr-o atitudine de acest fel, nu facem decât să ne trădăm propria sărăcie și orbire spirituală. Căci, amintiți-vă, Biblia spune: „Ba mai mult, mădularele trupului care par mai slabe sunt necesare” (1 Corinteni 12:22).

Organele interne ale corpului nostru fizic, cum ar fi inima și ficatul, nu sunt văzute niciodată de către cineva; cu toate acestea, ele au funcții vitale de îndeplinit. Așa este și în Trupul lui Hristos. Unii care nu au nici o lucrare publică și care sunt necunoscuți sunt într-adevăr cei mai necesari.

Biblia spune că nici măcar Capul (Hristos) nu le spune picioarelor (cei mai din urmă și mai de jos membrii ai trupului), „Nu am nevoie de voi!” (1 Corinteni 12:21). Ne dăm seama astfel cât de puțin putem realiza chiar și fără cel mai slab și neînvestit dintre frații noștri.

Ei au ceva de făcut pentru noi din partea lui Hristos. Deci ar trebui să-i ascultăm. Dacă-i ignorăm sau îi disprețuim, în acea măsură ne vom lipsi pe noi înșine de plinătatea lui Hristos.

Părtașia este întotdeauna o chestiune cu două sensuri. Există dăruire și primire. Aceia dintre noi care avem abilitatea predicării Cuvântului simțim adesea că ceilalți ar trebui întotdeauna să ne asculte, pentru că simțim că noi avem ceva să le oferim. Chiar și în conversații, mulți dintre noi tind să domine scena, așa încât fratele nostru de-abia dacă are șansa să spună un cuvânt. Când în cele din urmă prinde ocazia să spună ceva, noi așteptăm nerăbdători să termine pentru ca noi să putem începe să-i predicăm din nou. Cât de importanți ne simțim!

Biblia spune: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie” (Iacov 1:19). Avem nevoie să ne educăm pe noi înșine în arta ascultării altora. Până la urmă, Dumnezeu ne-a dat *două* urechi și numai o singură gură! Și așa cum spunea cineva: Dumnezeu ne-a dat urechi care sunt întotdeauna deschise și o gură care *se închide!* Deci rugăciunea noastră ar trebui să fie:
„Doamne, umple-mi gura cu lucruri valoroase,
Și înghiontește-mă când am spus destul.”

Avem nevoie să ne ascultăm unul pe altul. Avem nevoie de ajutorul celuilalt. Nici un membru din Trup nu este auto-suficient.

Nici un loc pentru mândrie

Când vedem Trupul lui Hristos, nu putem decât să recunoaștem egalitatea tuturor credincioșilor – indiferent de rasă, educație, inteligență sau condiție socială. Toți sunt egali și toți sunt în mod egal necesari. Nici unul nefiind mai necesar decât altul, și toți având ceva cu care să contribuie, nimeni nu *are de ce* să se simtă inferior, nimeni *nu se poate* simți superior; iar mândria, comparația și gelozia sunt excluse cu totul.

Nu va fi loc nici măcar pentru acea formă invertită de mândrie (care își asumă înfățișarea umilinței) pe care o au unii lucrători creștini care se fălesc cu faptul că, în ciuda spiritualității lor înalte (?) și a calificării lor, ei sunt cu toate acestea dispuși să lucreze subordonați fraților lor mai puțini spirituali și mai puțin calificați. Cât de orbi față de Trup sunt astfel de oameni!

Cât de multe probleme se rezolvă atunci când avem revelația spirituală a Trupului lui Hristos!

Unitate în varietate

Există o varietate în Trupul lui Hristos rânduită de Dumnezeu.

Dumnezeu folosește temperamentele și darurile noastre diferite ca să prezinte lumii o imagine echilibrată a lui Hristos. De unii singuri, fiecare dintre noi poate, în cel mai bun caz, să prezinte doar o imagine distorsionată și dezechilibrată a lui Hristos.

Orice lucrare a unei singure persoane, prin ea însăși, poate produce creștini neechilibrați. Cât de recunoscători trebuie să fim că există alții în Trup cu temperament și nuanțări diferite. De exemplu, dacă doi frați predică Cuvântul aceluiași grup de credincioși, iar accentul unuia dintre ei este „Nu fiți prea siguri ca sunteți umpluți cu Duhul Sfânt, căci ați putea să vă înșelați singuri”, iar accentul celuilalt frate este: „fiți siguri că sunteți umpluți cu Duhul Sfânt”, în aparență par să se contrazică unul cu celălalt. Însă ambele accente sunt necesare - în așa fel lucrările lor pot fi reciproc complementare.

În Trupul lui Hristos, putem avea adepți ai teologiei Calviniste și Arminianiste care să lucreze împreună, fiecare contribuind cu accentele lor distinctive – pentru că ambele puncte de vedere sunt în Biblie. Așa cum a spus odată Charles Simeon referitor la aceasta, „Adevărul nu este într-o extremă sau alta. Cu atât mai puțin în mijloc. Adevărul este în ambele extreme, ținute în mod simultan”. Deci, avem nevoie de oameni care prezintă ambele extreme. Și tot așa, este loc pentru personalitățile extrovertite ca și pentru cele mai timide. Temperamentele diferite pot fi reciproc complementare. Unii oameni pot fi foarte prudenți, nefăcând niciodată un pas înainte fără o dezbatere îndelungată, cântărind toate punctele pro și contra, și cumpănind mult timp dacă să facă sau nu o mișcare. Alții sunt mai lipsiți de griji și au tendința să alerge înainte entuziași, fără să gândească profund asupra consecințelor. Deoarece

amândouă aceste două tipuri de personalități (și altele) se găsesc în Trupul lui Hristos, există un echilibru. Dacă Trupul ar consta doar din personalități ezitante, profund gânditoare, progresul ar putea fi destul de încet. Invers, dacă Trupul ar fi format doar din entuziaști năvalnici, ar exista prea multe proiecte neterminate.

Fiecare temperament are punctele tari și slabe. O varietate de oameni cu o varietate de temperamente, lucrând împreună ca și creștini, poate prezenta lumii o imagine mai completă și mai corectă a lui Hristos. Deci n-ar trebui să ne pierdem timpul încercând să-i facem pe toți din Trup ca noi înșine. Ar trebui să permitem fiecăruia să fie el însuși.

Cum pot susține punctele noastre tari slăbiciunile altcuiva, este ceea ce trebuie să ne intereseze pe noi. În schimb, punctele lui tari pot să susțină slăbiciunile noastre.

Lucrând împreună, Petru și Ioan (oameni cu temperamente diferite) au adus mai multă glorie lui Dumnezeu decât ar fi putut să o facă independent. Pavel și Timotei – izbitor de diferiți în constituția lor temperamentală – au putut, cu toate acestea, să lucreze împreună pentru Evanghelie și să formeze o echipă puternică.

Există intelectuali străluciți precum și oameni cu minți mediocre în biserică. În mod natural, prezentarea adevărului lui Dumnezeu va varia pentru fiecare. Dar nici o categorie nu poate disprețui sau critica o alta, pentru că ambele sunt în mod egal necesare în Trup, ca să prezinte evanghelia unei lumi formată atât din intelectuali cât și din non-intelectuali, filosofi și casnice, studenți și fermieri, etc. Dumnezeu a avut nevoie de un geniu și de un învățat ca Pavel pentru lucrarea lui, la fel de bine cum a avut nevoie de un pescar needucat ca Petru. Ei aveau stiluri diferite de predicare a aceleiași vești bune și fiecare a avut o parte specifică de jucat, și nici unul n-ar fi putut să realizeze cu așa dibăcie lucrarea pe care Dumnezeu a realizat-o prin celălalt.

Întoarcerea la Dumnezeu nu schimbă capacitățile intelectuale ale unui om. Nici nu-l obligă să-și schimbe statusul social. Evanghelia nu dezrădăcinează natura eterogenă a societății aici pe pământ, deși distincțiile sociale devin irelevante în Hristos. Dumnezeu a avut nevoie de un om înstărit ca Filimon la fel de bine cum a avut nevoie de Onisim care era un servitor în casa lui Filimon. Nivelele și standardele lor de viață au rămas neschimbate, dar fiecare dintre ei a avut de adus o contribuție specifică în Trupul lui Hristos, pe care celălalt n-ar fi putut să o aducă niciodată; și astfel au putut lucra împreună pentru evanghelie.

Niciodată Dumnezeu n-a intenționat ca Trupul lui Hristos să fie plin de oameni care să fie exact la fel în orice aspect – cum sunt mașinile care ies dintr-o fabrică. Nu. Lucrarea adevărată a Trupului este dependentă de varietatea membrilor lui. Am avea de-a face cu o stagnare și cu o moarte spirituală dacă toți am fi la fel.

Chiar și neînțelegerile noastre unul cu celălalt pot fi folosite de Dumnezeu ca să adâncească părțasia noastră și să ne conducă la maturitate spirituală. Proverbe

27:17 spune: „După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ascute mânia altui om”. Doi „oameni de fier” se pot ascuți unul pe altul în loc să se ciocnească unul cu celălalt.

Uneori Dumnezeu îi pune pe doi oameni cu temperamente diferite împreună în lucrarea Lui, și pe măsură ce muncesc împreună, pot ieși scânteii dintre ei, dar acesta poate fi modul lui Dumnezeu de „ascuțire” a lor. Dacă o persoană este ca fierul și alta ca argila, nu va fi nici o scânteie și nici o ascuțire. În schimb va avea loc imprimarea fierului în lut – opinia unei persoane cu o voință puternică forțată asupra unei persoane cu o voință slabă. Totuși, intenția lui Dumnezeu nu este ca o persoană să trebuiască să-și impună cu forța punctele de vedere asupra alteia, ci mai degrabă ca amândouă să învețe una de la cealaltă. Putem să nu fim de acord, dar încă să fim uniți și încă să ne iubim unul pe altul. De fapt, ne putem iubi unul pe celălalt mai profund în astfel de cazuri.

Cred că Dumnezeu îngăduie diferențe de opinie (asupra chestiunilor neprincipiale) între membrii diferiți din biserică pentru ca astfel să existe o oportunitate mai mare de exercitare a dragostei creștine. Dragostea unul pentru celălalt ar fi o chestiune ușoară dacă noi toți am vedea fiecare problemă cu aceeași ochi. Dar atunci când nu suntem de acord, dragostea noastră este încercată. Deci trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru neînțelegerile care nu ne dezbină și nu ne despart.

O părtășie creștină care proclamă lipsa diferențelor de opinie este „suspectă”. Membrii unei astfel de părtășii ori nu pot să gândească pentru ei înșiși ori sunt dominați de o persoană cu o voință mai puternică.

Părtășia creștină adevărată este forțată și ascuțită pe nicovale neînțelegerilor sănătoase, iubitoare.

CAPITOLUL 4

AJUTÂNDU-NE UNUL PE ALTUL

„...spunând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot trupul bine alcătuit și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:15,16).

Versetele de mai sus precum și alte versete din Noul Testament fac clar faptul că fiecare credincios are responsabilitatea să propage viața în trupul lui Hristos, în propriul lui mod. Acest lucru nu este un privilegiu exclusiv al predicatorilor, ci datoria tuturor membrilor Trupului lui Hristos.

Am văzut deja importanța purtării crucii și a morții față de sine. Aceasta este legea de bază a relațiilor interpersonale în Trupul lui Hristos. Dar este și mijlocul principal prin care fiecare membru propagă viață în Trup.

„Astfel că în noi lucrează moartea, iar (*ca rezultat*) în voi viața”, scria Pavel creștinilor din Corint (2 Corinteni 4:12). Cu cât purtăm mai mult crucea în viața noastră, cu atât mai mult vom aduce viață în Trup, chiar dacă nu avem darul predicării.

Părtășia, așa cum am văzut deja, este o chestiune cu două sensuri. Sunt implicate deopotrivă dăruirea și primirea. Noi toți avem nevoie să oferim celor din Trup după cum toți avem nevoie să primim de la alții. Am văzut în capitolul trecut cum unii, datorită sentimentelor de inferioritate, pot ezita în a oferi, și cum alții, simțindu-se superiori, pot considera că ei nu au nimic de primit. Când toți membrii Trupului funcționează așa cum ar trebui, va exista o dăruire și o receptare în dragoste care va conduce la zidirea Trupului.

Biblia ne vorbește despre o responsabilitate dublă pe care o are fiecare dintre noi în zona dăruirii și a receptării. Ni se spune să *ne încurajăm* și să *ne corectăm* unul pe altul.

Să luăm următoarele porunci din Biblie:

„Îndemnați-vă (*muștrați-vă, îndemnați-vă și încurajați-vă*) unii pe alții în fiecare zi.....pentru ca nici unul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului....

„Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu cât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 3:13; 10:25).

Aceste porunci sunt aproape total ignorate de către vasta majoritate a credincioșilor, deși ele subliniază două dintre responsabilitățile noastre principale ca membri ai Trupului lui Hristos.

Cuvântul tradus prin „a îndemna/ a încuraja” din pasajul de mai sus este grecescul *parakaleo*. Forma de substantiv a acestui verb este *parakletos*, care

(tradus ca „*Mângâietor*”) este cuvântul folosit de Isus pentru Duhul Sfânt în Ioan, capitolele 14 până la 16.

Aceasta ar părea să indice că *încurajarea* și *îndemnare* sunt două din lucrările principale ale Duhului Sfânt.

Și dacă Duhul Sfânt locuiește în noi ca mambrii ai Trupului lui Hristos, El va căuta să se exprime pe Sine prin noi celuilalt într-o lucrare *mutuală* de *încurajare* și *îndemnare*. De aceea vom stinge Duhul dacă nu ne angajăm într-o astfel de lucrare. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește: „Vă rugăm de asemenea, fraților, să muștrați pe cei care trăiesc în neorânduială, să mângâiați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători față de toți....Nu stingeți Duhul.” (1 Tesaloniceni 5:14, 19).

Nu înseamnă că trebuie să ne petrecem timpul încurajând sau muștrând pe alții *tot timpul*. Nu. Este un anumit timp și loc pentru practicarea oricărei lucrări. Totuși, trebuie să ne recunoaștem responsabilitatea noastră în aceste domenii.

Probabil aceasta era lucrarea la care Isus se referea când le-a spus discipolilor Săi la ultima cină: „...și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13:14). Spălarea picioarelor duce atât la înprospătarea lor cât și la curățarea lor – după ce au cutreierat drumurile prăfuite, purtând numai sandale.

La fel, încurajarea poate înprospăta un frate slab și descurajat, iar corectarea poate curăța un frate rătăcit.

Trebuie să fim dispuși să spălăm picioarele altora și să ne lăsăm în schimb și propriile picioare să fie spălate.

Încurajându-i pe ceilalți

Pavel și Barnaba au întărit sufletele ucenicilor din bisericile pe care le-au înființat, încurajându-i pe aceștia (Faptele Apostolilor 14:22).

Și noi putem să-i întărim pe alții printr-o lucrare de încurajare – nu doar predicând Cuvântul, dar și oferind apreciere acolo unde se cuvine.

Isus a fost întotdeauna grabnic să ofere un cuvânt de apreciere unde se cuvenea. El a lăudat un centurion roman pentru credința sa (Matei 8:10), o femeie pocăită pentru dragostea ei (Luca 7:47) și pe Maria din Betania pentru devotamentul ei (Luca 10:42; Marcu 4:8,9).

Ucenicilor lui slabi, El le-a spus: „Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele” (Luca 22:28).

Pavel, scriindu-le bisericilor – chiar celor mai carnale – de obicei găsea ceva de apreciat în ele. Către biserica din Corint, plină de cliți, de certuri și imoralitate, Pavel și-a început scrisoarea astfel: „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna

cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Hristos Isus; căci în El ați fost îmbăgățiți în toate privințele, în orice cuvânt și în orice cunoștință. În felul acesta, mărturia lui Hristos a fost confirmată în voi, încât nu duceți lipsă de nici un fel de har, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, ca să fiți fără vină în ziua Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1:4-9).

De-abia pe urmă le-a spus: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți deplin uniți într-un gând și o simțire” (versetul 10).

Pavel a încercat să înceapă cu ceva pozitiv. La fel trebuie să facem și noi.

Nu tuturor ne vine natural să fim așa. Cei mai mulți dintre noi avem tendința să vedem mai întâi partea negativă a altora. Dar dacă ne supunem disciplinei Duhului Sfânt, Îl vom descoperi cum ne arată ceva de apreciat în fiecare om.

Odata un profesor a desfășurat în fața clasei o coală mare de hârtie cu o pată mică de cerneală într-un colț și le-a cerut copiilor să scrie ceea ce văd. Toți au descris pata mică de cerneală și nici unul n-a vorbit despre suprafața mare de hârtie nepătată. Tot așa, în relațiile umane: Adesea avem tendința să ne concentrăm la defectele mărunte ale oamenilor și să nu vedem binele din ei.

Schimbarea perspectivei cuiva necesită hotărâre dar merită efortul. Treptat, se capătă obiceiul de a observa calitățile bune ale oamenilor. Următorul pas este să le spunem cât de mult apreciem acele calități bune.

Sinceritatea

Adesea putem să-i încurajăm pe frații noștri credincioși printr-o recunoaștere sinceră a umanității și luptelor noastre.

Suntem chemați să fim martori ai lui Hristos. Dar dacă, în mărturia noastră le cream altora o impresie falsă despre noi, atunci devenim martori falși. Vasta majoritate a credincioșilor intră în această categorie. Ei povestesc altora numai despre reușitele din viață, nespunând nimic niciodată despre luptele sau eșecurile lor. Ei mărturisesc despre multele rugăciuni la care Dumnezeu le-a răspuns, dar nu menționează nimic despre rugăciunile la care răspunsul lui Dumnezeu a fost Nu. Ei își descriu toate experiențele de vârf în detaliu, dar niciodată nu spun nici un cuvânt despre văile lungi dintre culmi.

Ei sunt martori *mincinoși*, pentru că arată o imagine ireală a vieții creștine.

Mi-amintesc cum, ca tânăr creștin, luptându-mă să duc o viață plăcută lui Dumnezeu, am auzit multe mărturii de acest fel de la alți creștini. Nici unul nu mi-a spus, fie de la amvon, sau în conversații personale, că și ei aveau temeri și probleme nerezolvate și rugăciuni fără răspuns, sau că erau lucruri în Biblie care-i derutau și pe ei. De aceea am crezut că astfel de probleme și semne de întrebare erau numai ale mele. Rezultatul a fost că toate mărturiile lor doar m-

au descurajat; iar descurajarea, la rândul ei, m-a condus departe de Dumnezeu.

Apoi am citit în Biblie cum marele apostol Pavel a fost adeseori încurcat, cum a disperat, cum unele din rugăciunile lui au rămas fără răspuns, cum unii dintre oamenii bolnavi pentru care s-a rugat n-au fost vindecați, și cum el a avut chiar și temeri, și cum a fost mângâiat în deznădejdea sa de frații lui credincioși (2 Corinteni 4:8; 1:8; 12:8,9; 2 Timotei 4:20; 2 Corinteni 7:5,6). Onestitatea lui Pavel m-a ridicat și am fost încurajat să merg înainte.

Pavel n-a căutat niciodată să le lase altora o impresie falsă despre el (2 Corinteni 12:6). Și astfel le-a spus clar că el era o ființă umană – nu un înger. El a trăit victorios peste tot păcatul cunoscut, dar el încă era o ființă umană care putea face greșeli și în care carnea încă nu era stârpită. Întotdeauna scopul lui Pavel era *să-i ajute* pe alții iar nu *să-i impresioneze*. Prin sinceritatea sa față de omenescul din el, a devenit un instrument de încurajare pentru mulți.

Este vorba de dorința de *a-i impresiona* pe alții care, pe mulți dintre noi, ne determină să nu fim sinceri cu privire la luptele și temerile noastre. Aceasta arată că nu suntem cu adevărat interesați să-i ajutăm către o umblare mai apropiată cu Dumnezeu. Nu ne pasă că ei sunt descurajați de standardele nerealiste pe care le-am pus înaintea lor. Părem să fim mulțumiți atâta timp cât noi suntem menținuți la un nivel de apreciere înalt.

Dacă vrem să fim canale prin care Duhul Sfânt să-i încurajeze pe alții trebuie plătit un preț – prețul *sincerității*.

Adevărata părtășie creștină trebuie fundamentată pe *lumină*. Putem merge în părtășie adevărată și profundă unul cu altul numai dacă suntem dispuși să mergem în lumină. Aceasta implică consimțirea de *a fi noi înșine* cu fiecare – evitând orice prefăcătorie și ipocrizie. Așa intenționează Dumnezeu să se poarte creștinii unul cu altul. Amintiți-vă, primul păcat judecat în mod public de Dumnezeu în biserica primară a fost ipocrizia (vezi povestea lui Ananina și Safira înregistrată în Faptele Apostolilor).

Păcatul ne-a făcut pe toți să purtăm măști în relațiile noastre unii cu alții. Ne temem și ne este rușine să fim cunoscuți așa cum suntem în realitate. Trăim într-o lume plină de oameni care poartă măști; și când oamenii se întorc la Dumnezeu ei nu-și dau jos măștile. Ei își poartă măștile și merg la adunare, se întâlnesc cu alți oameni – și numesc aceasta părtășie. Dar această părtășie este o farsă. Cu toate acestea, Diavolul i-a făcut pe cei mai mulți creștini să se mulțumească doar cu atât.

Este adevărat că este imposibil ca noi să renunțăm complet la măștile noastre. Trăind într-o lume păcătoasă și în părtășie într-o biserică imperfectă, limitați de propria fire, nu este nici *posibil* nici *de dorit* să fim complet sinceri cu ceilalți. Sinceritatea totală nu este *realizabilă*, pentru că nu ne putem vedea pe noi înșine pe deplin. Nu este nici *recomandabilă*, deoarece îi poate stânjeni pe alții.

În mod cert avem nevoie de *înțelepciune* ca să fim onești. Dar niciodată n-ar trebui să *pretindem* să fim ceva ce nu suntem. Aceasta este ipocrizie – și ipocrizia a fost condamnată în mod deschis de către Isus.

O atitudine de autoîndreptățire, fariseică, este ceea ce-i împiedică pe mulți creștini să fie canale de sprijin și încurajare pentru alții. Atitudinea noastră trebuie să fie de așa natură încât frații noștri creștini să se simtă liberi să vină la noi fără teamă și se descarce, știind că vor găsi simpatie și înțelegere, și că nu vor fi disprețuiți pentru ignoranța sau eșecurile lor.

Lumea este plină de oameni singuri, tensionați, paralizați de frică și nevrotici. Hristos are răspunsul la problemele lor, iar acest răspuns ar trebui să vină la ei prin Trupul Lui, biserica. Dar, majoritatea creștinilor fiind așa de autoîndreptățiti și neautentici, nu fac decât să-i alunge pe oamenii în nevoie.

Keith Miller spune în *The Taste of New Wine*: „Biserica noastră modernă este plină cu mulți oameni care arată curați, sună curat și înlăuntru sunt bolnavi de ei înșiși, sunt plini de slăbiciuni, frustrări și le lipsește realitatea din jurul lor și din biserică. Prietenii noștri necreștini simt că „Această bandă de oameni drăguți, netulburați nu mi-ar înțelege niciodată problemele mele”, ori, cei mai perceptivi dintre ei, care ne cunosc din punct de vedere social sau profesional, simt fie că creștinii sunt în mod evident ignoranți față de situația umană, fie că sunt total ipocriți”.

Avem nevoie să învățăm ce înseamnă că avem părtaşie sinceră cu alții la un nivel personal – și noi toți putem începe cu o singură persoană.

Totuși sunt pericole în acest domeniu al părtaşiei sincere de care ar trebui să fim conștienți astfel încât să le putem evita. Iată câteva linii călăuzitoare ce ne pot ajuta:

Mai întâi de toate, părțasia intimă trebuie restricționată pentru *indivizi de același sex*. Nu trebuie să uităm că trăim încă într-o lume căzută și că firea (și prin urmare potențialul pentru păcat) este încă în noi toți. De aceea pentru oricine este cel mai periculos să încerce și să dezvolte o părțasia intimă cu cineva de sex opus, în afara relației de căsătorie. Aceia care au încercat să facă așa, au căzut invariabil într-un păcat sau altul.

În al doilea rând, trebuie să *urmăm principiile* spirituale stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu pentru părțasia noastră – și să refuzăm să fim călăuziți de tehnici psihologice. Duhul Sfânt trebuie să dețină controlul părțășiei noastre și trebuie să-I permitem să ne conducă mai aproape unul de altul în mod spontan. Nu trebuie să forțăm pe nimeni într-o onestitate artificială.

În al treilea rând, amintiți-vă că scopul părțășiei *nu este să ne mărturisim păcatele unii altora* și să obținem prin acesta o stranie consolare nescripturală. Niciunde Biblia nu ne încurajează să ne mărturisim păcatele oricui și tuturor. *Trebuie să ne mărturisim păcatul în cercul în care a fost comis*. Dacă am păcătuit doar împotriva lui Dumnezeu avem nevoie să ne mărturisim păcatul numai lui Dumnezeu. Dacă păcatul nostru a fost îndreptat în același timp și împotriva

unui individ sau grup, atunci trebuie mărturisit și acestora. Dar *nu* trebuie să ne mărturisim păcatele tuturor fraților noștri creștini. În realitate, asemenea confesiuni ale păcatelor, pe lângă faptul că sunt total nenesare, pot deveni o poticnire pentru alții – murdărindu-le mințile și poate chiar încurajându-i să păcătuiască la fel. Suntem chemați să zidim Trupul lui Hristos. Asigură-te că nu-L sfășii. Scriptura ne îndeamnă să ne *încurajăm* și să ne *muștrăm* unul pe altul, *nu* să ne mărturisim păcatele unul altuia.

(Singura referire din Noul Testament la mărturisirea greșelilor unul altuia (Iacov 5:16) este în relație evidentă, așa cum arată contextul, cu *vindecarea fizică*. Boala este uneori cauzată de păcate nemărturisite. Și de aceea Iacov îndeamnă la o mărturisire completă a păcatului în prezența bătrânilor, pentru ca vindecarea să nu poată fi amânată din această cauză. Această poruncă nu ar trebui niciodată să fie scoasă din contextul ei și să i se acorde o aplicație mai mare care nu i-a fost menită. Amintiți-vă, „un text scos din context este un pretext”).

O sinceritate prostească poate strica mărturia lui Hristos și poate de asemenea oferi ocazia pentru clevetire inutilă. Îmi amintesc de o poveste pe care am auzit-o despre trei diaconi dintr-o biserică, hotărâți să aibă părtașie sinceră unul cu altul. Unul a spus că slăbiciunea lui erau banii și că fura fondurile bisericii. Altul a recunoscut că slăbiciunea lui era sexul și că el trăia în păcat cu o anumită doamnă din biserică. Al treilea a spus: „Slăbiciunea mea este clevetirea; și de-abia aștept să plec de la această întâlnire!”.

Biblia spune: „Cine umblă cu defăimări dezvăluie secrete; de aceea să nu te amesteci cu cel ce își deschide buzele” (Proverbele 20:19).

Există oameni fără scrupule chiar și în biserică. Asigură-te că nu te pui pe tine sau pe alții în situații jenante printr-o „sinceritate” neînțeleaptă. Când nu știi cât de sincer ar trebui să fii cu celălalt în părtașie, este mai bine să greșești *spunând mai puțin* decât mai mult.

Când ne ținem de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, suntem în siguranță.

Apoi, *în al patrulea rând*, ar trebui să ne analizăm motivele. „Sinceritatea” cu alții, menită doar să ne înalțe reputația de sfinți umili, este dezgustătoare. Am auzit credincioși mărturisindu-și public anumite „păcate onorabile” (ca de exemplu „Nu mă rog destul”, „Nu sunt o mărturie așa de persistentă cât ar trebui”, „Am nevoie să fiu mai milos”, până la a provoca scârbă) care-i fac să pară mai degrabă sfinți decât păcătoși. Cu siguranță aceasta era intenția lor – să obțină aprobarea fraților lor credincioși pentru sinceritatea lor. Feriți-vă de o asemenea „mândrie umilă”!

În al cincilea rând, trebuie să reținem că *confidențele* încredințate nouă de ceilalți sunt o *responsabilitate sfântă*, care nu trebuie să fie niciodată trădată.

Astfel de probleme pe care oamenii ni le-au povestit despre ei sau despre alții n-ar trebui să fie împărtășite niciodată nici măcar ca „cereri de rugăciune”. Este pur și simplu șocant să auzi nivelul clevetirilor care se iscă sub umbrela evlavioasă a justificării de genul „Împărtășesc aceasta doar pentru rugăciune”.

În al șaselea rând, trebuie să evităm curiozitatea carnală și nesănătoasă, atunci când cineva își descarcă inima față de noi. Suntem avertizați în Cuvântul lui Dumnezeu să nu fim persoane sâcâitoare preocupate de problemele altor oameni (1 Petru 4:15). Nu trebuie să ne amestecăm în treburile oamenilor. Scopul nostru în părtășie este să ne ajutăm unul pe altul, nu să descoperim toate greșelile sau păcatele celuilalt.

În final, haideți să-i cerem lui Dumnezeu să fie între noi în toate relațiile de părtășie și mărturisire. Numai prezența Lui ne poate apăra în mărturisirea noastră. Dacă Hristos Capul nu se află între noi, părtășia noastră poate degenera într-un exercițiu carnal care nu este suficient pentru scopul lui Dumnezeu.

Părtășia creștină adevărată presupune ca fiecare membru să-l încurajeze pe altul. Unde se practică aceasta, legăturile părtășiei sunt înmiresmate și întărite.

Mustându-i pe ceilalți

Credințioșia față de frații credințioși din Trup ne cere să-i muștrăm și să-i corectăm cu dragoste când îi vedem rătăcind. Dragostea adevărată nu poate sta niciodată într-o mulțumire de sine tăcută în timp ce vede un frate gata să cadă de pe o stâncă.

Biblia spune: „Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să muștri pe aproapele tău, ca să nu te încarci cu un păcat din cauza lui” (Leviticul 19:17).

Biblia nu ne cere să mergem încoace și-ncolo arătându-i fiecăruia greșelile. Putem să-i corectăm numai pe aceia cu care am stabilit deja o legătură de părtășie; altfel, muștrarea noastră poate să fie înțeleasă greșit și să facă mai mult rău decât bine.

Trebuie să evităm în mod categoric a corecta greșelile unei persoane, dacă niciodată nu am lăudat-o pentru virtuțile ei. Aprecierea exprimată este cel mai bun fundal pe care poți arăta greșelile unei persoane.

Am văzut deja cum Pavel a urmat această structură scriindu-le creștinilor din Corint.

La fel și noi, trebuie să ne abținem de la a oferi îndreptare cuiva care știm clar că o va respinge. Biblia spune: „Cel ce muștră pe un batjocoritor își atrage dispreț și cel ce caută să îndrepte pe cel rău se alege cu o pată. Nu muștra pe cel batjocoritor, ca să nu te urască; muștră pe cel înțelept și el te va iubi” (Proverbe 9:7,8).

E de prisos să mai spunem că nu trebuie să căutăm să îndreptăm nimeni dacă noi înșine nu suntem dispuși să primim îndreptare de la alții.

Cu toate acestea, sunt situații când trebuie să-i corectăm pe frații noștri. Isus a spus: „...Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, *muștră-l*. Și dacă se va pocăi,

iartă-l (Luca 17:3). *Mustrarea* fratelui nostru este o responsabilitate la fel de sfântă cum este *iertarea* lui. Nu trebuie s-o neglijăm nici pe una, nici pe cealaltă.

În Matei 18:15-34, Isus vorbește pe larg despre ambele subiecte – *mustrare* și *iertare*. Despre *mustrare*, El spune: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, du-te și *muștră-l* între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi frați, pentru ca orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l adunării; și dacă nu vrea să asculte nici de adunare, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (Matei 18:15-17).

„Mai bine o *muștrare* pe față decât o dragoste ascunsă”. Și, în final, vei vedea că „cine *muștră* pe altul găsește mai multă bunăvoință pe urmă, decât cel cu limba *lingușitoare*”, căci „limba mincinoasă urăște pe cei zdrobiți de ea și gura *lingușitoare* pregătește ruina” (Proverbe 27:5; 28:23; 26:28).

Totuși, trebuie să fim *prudenți* în ce privește *spiritul* în care încercăm să-i îndreptăm pe frații noștri. Nu suntem chemați să fim „*cenzori auto-constituiți ai altora*”, ca nu cumva să fim mai aspru judecați de Dumnezeu (Iacov 3:1) Nu suntem aici să le spunem oamenilor cum ar trebui să-și organizeze casele, sau ce standard de viață ar trebui să urmeze. Datorită firii noastre păcătoase, mulți suntem *iscoditori*. Unii sunt îndepărtați de Dumnezeu datorită „*profeților*” *auto-intitulați* care cred că sunt chemați să-i îndrepte pe alții!

Chemarea noastră este să zidim Trupul lui Hristos. Orice corectare pe care o oferim cuiva trebuie să fie doar cu acest scop. Dacă nu, facem mult mai bine tăcând.

Trebuie să ne asigurăm că faptele noastre sunt corecte, dându-le celorlalți posibilitatea punerii noastre la îndoială în orice mod posibil. Făcând aceasta, avem responsabilitatea să ne supunem *îndemnului* care spune: „Fraților, chiar dacă un om ar fi prins în vreo greșeală, voi care sunteți *duhovnicești* să-l îndreptați cu *duhul blândeții*; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii *altora* și astfel veți împlini legea lui Hristos. Dacă vreunul *socotește* că este ceva, măcar că nu este nimic, se amăgește singur”(Galateni 6:1-3).

Această poruncă *nu* se adresează tuturor credincioșilor, ci doar celor care sunt „*evlavioși*” sau „*duhovnicești*” (versetul 1). Omul *duhovnicesc* este acela care și-a îndepărtat mai întâi *bărnela* din proprii ochi înainte de a face un pas pentru scoaterea *paiului* pe care-l vede în *ochiul* fratelui său (Matei 7:1-5). Omul *duhovnicesc* este de asemenea unul suficient de smerit să se recunoască pe sine *capabil* de căderea în același păcat în care a căzut fratele său (Galateni 6:1; 1 Corinteni 10:12).

În plus, un viitor „*ștergător de paie*” trebuie să fie pe cât de *duhovnicesc*, pe atât de delicat. Căci, dincolo de toate, scoaterea unui pai din *ochiul* cuiva este o treabă delicată: un tratament dur, grosolan putând împinge și mai adânc *paiul* în ochi, făcând astfel mai mult rău decât bine!

Omul duhovnicesc este totodată unul care vorbește celuilalt în mod respectuos, numai după ce rugăciunea i-a creat atitudinea corectă, așa încât se simte el însuși mai afectat de căderea fratelui său decât va fi fratele său ca urmare a muștrării lui.

Iată ce înseamnă „purtați-vă sarcinile unii altora” (Galateni 6:2).

Omul duhovnicesc este omul condus de Duhul Sfânt – pentru că acesta este înțelesul cuvântului „*duhovnicesc*”. Acest lucru presupune că el acordă corectare numai când primește mărturia interioară a Duhului care-l îndeamnă să facă astfel. Căci, așa cum spune Biblia: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are timpul lui.....tăcerea își are timpul ei, și vorbirea își are timpul ei” (Eclesiastul 3:1,7). Avem nevoie să fim intim legați de Cap, dacă vrem să știm care este cel mai bun moment de abordare a altui membru din Trup cu un cuvânt de îndreptare. Numai aceia care sunt în strânsă legătură cu Capul ar trebui să-și asume o astfel de lucrare.

Corectarea este o responsabilitate sfântă pe care o avem unii față de alții, ca membrii în Trupul lui Hristos. Isus a spus (în Matei 7:5) că după ce ne scoatem bârna din propriul ochi, avem datoria de a merge la fratele nostru să-i îndepărtăm paiul din ochiul său. După ce ne-am curățat ochiul, nu trebuie să stăm pur și simplu nefăcând nimic. Nici nu trebuie să mergem la fratele nostru doar ca să-i arătăm paiul din ochi. Responsabilitatea noastră este să-l ajutăm să scape de el. Aceasta presupune să ne alăturăm lui și să-l ajutăm să îndepărteze paiul.

Primind încurajare

Părtășia, așa cum am văzut în repetate rânduri, este o chestiune bidirecțională. Fiecare parte a corpului uman are nevoie să primească ajutor, la fel de bine cum trebuie să și ofere celorlalte părți ale corpului. La fel este și în Trupul lui Hristos.

Trebuie să fim suficient de smeriți ca să ne recunoaștem nevoia de încurajare din partea altora. Este doar un spirit de mândrie acela care pretinde să fii capabili să mergi înainte fără nici o încurajare din partea cuiva. Dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că putem trăi și munci mult mai bine când suntem încurajați. Fiecare dintre noi are nevoie de încurajare.

Să ne gândim la atitudinea apostolului Pavel, când le-a scris tinerilor creștini din Roma: „Căci doresc mult să vă văd”, spune el, „ca să vă fac parte de vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră; adică să fim mângâiați laolaltă în mijlocul vostru, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră cât și a mea” (Romani 1:11,12).

Iată că avem un exemplu clar de cum trebuie să funcționeze împreună membrii Trupului, unul cu altul. Chiar și marele apostol, în ciuda experienței și a maturității, a recunoscut nevoia sa de a primi ajutor și încurajare de la creștinii tineri din Roma.

Și noi avem nevoie de ajutorul și încurajarea celui alt.

Primind mustrarea

De asemenea, trebuie să fim suficient de smeriți ca să primim *mustrarea* de la alții. Noi toți avem greșeli. Ceea ce este mai rău, toți avem „pete oarbe” așa încât nu suntem capabili să ne vedem unele greșeli așa de clar cum ni le văd alții.

Aici este un alt loc unde membrii Trupului ne pot ajuta – dacă suntem dispuși să primim ajutorul lor. Dacă însă ei găsesc în noi un spirit de mândrie, de aroganță atunci se poate întâmpla ca niciodată să nu mai vină să ne spună ce văd, și numai noi vom fi singurii păgubași

Pavel a fost credincios în a-l muștra pe Petru când l-a văzut pe Petru compromițându-se. Iar Petru, la rândul lui, a fost suficient de smerit să accepte muștrarea lui Pavel, pentru că a văzut că Pavel avea dreptate. Rezultatul a fost că și alții au fost binecuvântați, și Trupul lui Hristos a fost zidit (Galateni 2:11-16). Ce înfrângeri s-ar fi stărnit dacă Pavel ar fi păstrat tăcerea sau dacă Petru ar fi fost prea mândru (în poziția lui de apostol senior) ca să primească cuvântul de corectare!

Suntem noi accesibili și deschiși aceluia care pot avea un cuvânt de reproș la adresa noastră? Sau arătăm altora *prin atitudinea noastră*, că noi nu dorim nici un fel de critică? Dacă alți membri ai Trupului ne găsesc dificili de abordat cu un sfat, este mai mult decât probabil că Hristos Capul ne poate găsi greu de șlefuit.

Unul din cele mai clare teste ale condiției noastre spirituale este atitudinea față de critică.

Iată ce spune Biblia pe marginea acestei teme:

„Mai bine să ascuți muștrarea înțeleptului decât să ascuți cântecul celor fără minte.....Cine își aduce aminte de disciplină apucă pe calea vieții....Cine iubește disciplina, iubește cunoașterea; dar cine urăște muștrarea este prost.....Sărăcia și rușinea sunt partea celui ce leapădă învățătura, dar cel ce ia seama la muștrare va fi pus în cinste....Urechea care ia aminte la muștrarea care duce la viață va rămâne printre înțelepți. Cel care leapădă învățătura își disprețuiește sufletul, dar cel care ascultă muștrarea capătă pricepere..... Când se dă învățatură celui înțelept, el primește cunoștință....Deschide-ți inima la învățatură și urechile la cuvintele științei.... Ca un cercel de aur și ca un ornament de aur curat, așa este pentru o ureche atentă cel ce muștră cu înțelepciune....Rănilor făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt înșelătoare” (Eclesiastul 7:5; Proverbele 10:17; 12:1; 13:18; 15:31,32; 21:11; 23:12; 25:12; 27:6).

Trupul lui Hristos va fi zidit pe măsură ce fiecare membru își îndeplinește propria responsabilitate în a da și a primi.

CAPITOLUL 5

SUPUNERE ȘI CONDUCERE

Legile împărăției lui Dumnezeu sunt tocmai opusul legilor împărățiilor pământești – cum este cerul față de pământ (Isaia 55:8,9).

Pe pământ, lideri care exercită autoritate asupra altora sunt considerați a fi superiori, iar aceia care trebuie să se supună, inferiori. Dar în Trupul lui Hristos se întâmplă exact invers. Legile Trupului ne cheamă: „supunându-ne unii altora în frica lui Hristos” (Efeseni 5:21-TLB) să ne slujim unii pe alții în smerenie (1 Petru 5:5) și în dragoste (Galateni 5:6).

Fiecare membru este chemat să se supună și să-i slujească altuia. „Cum este posibil?”, cineva ar putea întreba, „Nu cei tineri sunt chemați să le slujească bătrânilor?”

O astfel de întrebare apare pentru că supunerea este adeseori greșit înțeleasă doar ca obediență. Dar ne putem supune altora și lepădându-ne de noi înșine. Isus tocmai așa a trăit. Tot timpul pe pământ, El S-a dezis de drepturile Lui în relațiile cu ceilalți. Acesta este sensul principal al supunerii. Și aceasta este ceea ce fiecare membru al Trupului este chemat să facă.

Isus ne-a arătat slava supunerii, astfel că noi ar trebui să fim fericiți umblând pe această cale toată viața noastră.

Supunere față de autoritatea numită de Dumnezeu

Dumnezeu este autoritatea fundamentală în univers. Nu există nici o îndoială cu privire la aceasta. Dar, în același timp, Dumnezeu delegă autoritatea Sa.

Conducători de guverne, părinți și lideri de biserici au autoritate în societate, în cămin și în biserici.

Biserica nu este, așa cum cred unii, o democrație unde fiecare este responsabil numai față de Dumnezeu. Nu. Există lideri în Trup numiți de Domnul, cărora noi trebuie să ne supunem și de care trebuie să ascultăm *în ce privește chestiunile legate de biserică*. Aceasta este voia lui Dumnezeu și este clar învățată de Scriptură.

La fel cum Cuvântul lui Dumnezeu le poruncește popoarelor să se supună conducătorilor, soțiilor să se supună soților, copiilor să se supună părinților și servitorilor, stăpânilor lor, la fel el poruncește supunerea față de bătrânii dintr-o biserică.

De exemplu, Biblia ne învață că bărbatul este autoritatea delegată de Dumnezeu asupra femeii. Chiar dacă bărbații răscumpărați și femeile răscumpărate sunt membrii egali în Trupul lui Hristos, Dumnezeu poruncește cu toate acestea ca femeia să fie supusă bărbatului în biserică (1 Corinteni 11:3; 14:33-35; 1 Timotei 2:11-13).

Similar, Dumnezeu a stabilit ca bătrânii să fie cei care conduc bisericile locale. Unde bătrânii sunt cu adevărați numiți de Dumnezeu într-o biserică, ei sunt delegații Domnului și manifestă ceva din autoritatea Lui. Domnul a spus ucenicilor pe care i-a trimis: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge” (Luca 10:16).

Cuvântul lui Dumnezeu are porunci de genul:

„Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos” (Evrei 13:17).

„Vă rugăm, fraților, să recunoașteți pe cei care lucrează printre voi, care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor” (1 Tesaloniceni 5:12,13).

„Vă îndemn, fraților: cunoașteți casa lui Ștefana, că ea este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-a dedicat cu totul în slujba sfinților. Fiți și voi supuși unor astfel de oameni și fiecăruia care ajută la lucrare și care muncește” (1 Corinteni 16:15,16).

„Bătrânii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei care lucrează în cuvânt și în învățatură” (1 Timotei 5:17).

„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni” (1 Petru 5:5).

Dumnezeu ne plasează ca membrii în Trupul lui Hristos în grupuri de părtășie (biserici sau echipe de lucrători creștini). Aici, suntem chemați să ne supunem liderilor spirituali pe care Dumnezeu i-a numit peste noi, și să acționăm împreună cu ei ca o echipă. În chestiuni personale, călăuzirea lui Dumnezeu ne vine în mod direct; dar în chestiuni privitoare la echipă, călăuzirea vine la noi prin liderii spirituali.

În Faptele Apostolilor 16:9,10, citim că Pavel a primit singur călăuzire de la Dumnezeu cu privire la destinația următoare a lucrării lui și a echipei. Echipa lui, compusă din Sila, Timotei și Luca, l-a urmat, crezând pe deplin că, lucrând sub conducerea lui Pavel Dumnezeu era de fapt Acela care-i conducea. Pentru ei *nu a fost necesar* să mai obțină călăuzire separată de la Dumnezeu pentru următoarea deplasare, deoarece era *o chestiune de echipă* și Dumnezeu îi vorbise deja liderului lor.

De asemenea, în trupul uman, anumite membre sunt astfel rânduite că ele trebuie să se miște atunci când alte membre se deplasează. De exemplu, degetul mic de la mâna mea dreaptă este un membru independent care se poate mișca de unul singur, în supunere directă față de semnalele care vin de la cap. În același timp, fiind un membru al mâinii mele drepte, el trebuie să se miște împreună cu brațul, când brațul face vreo mișcare. Nu se poate detașa singur de brațul meu și să refuze să se miște, fiindcă Dumnezeu l-a menit a fi parte a „echipei” de membrii care formează brațul meu drept. Nu trebuie să se miște când brațul meu stâng se mișcă, însă trebuie să se miște cu propria lui echipă.

Dacă Dumnezeu ne-a pus într-o biserică sau într-o echipă de lucrători creștini, suntem obligați să ne supunem conducerii pe care Dumnezeu a plasat-o deasupra noastră și să-i urmăm în *chestiunile care privesc echipa*. Singurul lucru de care trebuie să fim siguri este că Dumnezeu e Acela care ne-a plasat în acea echipă. Odată ce acest aspect este stabilit, nu mai e nici o suspiciune, ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi fiind să ne supunem și să ascultăm de liderii noștri. Multe probleme în lucrarea creștină sunt rezolvate odată ce acest principiu Scriptural este înțeles.

Să ne gândim la exemplul Fiului lui Dumnezeu. Ca tânăr, citim că El a trăit în supunere față de Iosif și Maria (Luca2:51). Isus a fost perfect. Iosif și Maria nu erau perfecți. Cu toate acestea, Cel Perfect a trăit în supunere față de ființe umane imperfecte, deoarece aceasta a fost voia lui Dumnezeu pentru El. Pentru Isus, voia lui Dumnezeu stabilea caracterul definitiv al tuturor chestiunilor. Dacă Tatăl Lui a dorit ca El să trăiască în supunere față de Iosif și Maria, El a făcut exact acest lucru – și de asemenea, atâta timp cât a dorit Tatăl Lui de la El.

A venit un timp, mai târziu în viața lui Isus (după botezul Lui), când El a încetat să mai fie supus lor – când Tatăl Lui L-a chemat să-Și părăsească familia și să se întorească în lucrarea Lui ca Fiu de Dumnezeu.

După aceea, răspunsul Lui față de mama Sa a fost: „Femeie, ce am Eu cu tine?” (Ioan 2:4). Dar atâta timp cât Tatăl Lui L-a ținut în supunere față de Iosif și Maria, El S-a supus cu bucurie.

Vedem deci, și din exemplul Fiului Perfect al lui Dumnezeu, că singura întrebare importantă care se pune este dacă „e voia lui Dumnezeu să fiu în această părtășie?” Dacă răspunsul este „Da”, atunci e datoria noastră să ne supunem conducerii numite de Dumnezeu asupra noastră.

Revolta împotriva autorității a fost primul păcat comis în univers, când Lucifer, conducătorul îngerilor, s-a răzvrătit împotriva autorității lui Dumnezeu.

În lumea de astăzi, există două spirite care conduc – Spiritul lui Hristos, care-i conduce pe oameni spre supunerea față de autoritatea divin constituită, și spiritul lui Satan care-i conduce pe oameni la revolta împotriva unei asemenea autorități.

Spiritul de revoltă este în floare în societatea noastră, acasă și în biserică deopotrivă. Este un indiciu clar al îndepărtării rapide a oamenilor de Dumnezeu, ajungând să fie controlați din ce în ce mai mult de către Satan. Ca mădulare ale Trupului lui Hristos, suntem chemați să stăm împotriva acestui principiu demonic și să urmăm exemplul lui Hristos de supunere.

Niciodată nu putem pierde supunându-ne conducerii numite de Dumnezeu. Pe de altă parte, prin revoltă pierdem foarte mult.

Supunerea față de conducerea divină constituită este metoda lui Dumnezeu de conducere către maturitatea spirituală. Ne vom opri din creștere spirituală dacă nu ne supunem acolo unde ne cheamă Dumnezeu să-o facem.

Mulți credincioși nu au învățat în experiența lor realitatea suveranității lui Dumnezeu, deoarece nu au cunoscut niciodată ce înseamnă să fii cercetat și contrazis în planurile tale ca rezultat al supunerii smerite față de liderii spirituali. Nimeni nu poate să-i slujească în mod eficient lui Dumnezeu sau să fie el însuși un lider spiritual dacă nu a cunoscut niciodată în viață supunerea față de alții.

Supunerea nu este ceva degradant și apăsător, așa cum ne șoptește Diavolul la ureche. Dimpotrivă, ea este mijlocul prin care Dumnezeu ne protejează din punct de vedere spiritual. În primii ani ai vieții noastre creștine, când suntem încă neștiutori cu privire la căile lui Dumnezeu, putem fi salvați de la multe capcane și de la riscul de a-i rătăci pe alții prin zelul nostru tineresc, dacă ne supunem liderilor noștri spirituali. Acei ani petrecuți în supunere pot fi de asemenea timpul când Dumnezeu ne învață legile împărăției Lui, contribuind la îmbăgățirea noastră spirituală, astfel încât să putem sluji și noi altora.

Cât de mult pierdem când evităm calea supunerii!

Conducere

Însuși Dumnezeu îi cheamă pe unii membrii ai Trupului lui Hristos să exercite asupra altora conducere spirituală.

Unul din primele lucruri pe care toți liderii de acest fel trebuie să-l recunoască este acela că Hristos este singurul Cap al Trupului. Conducerea nu a fost niciodată delegată de către Hristos altcuiva. Dominația individuală dintr-o biserică locală (sau grup de biserici) sau într-o părtășie a lucrătorilor creștini este, prin urmare, o violare sigură a Suveranității Conducerii lui Hristos.

Acesta este motivul pentru care conducerea prescrisă pentru biserica Noului Testament este printr-un corp de bătrâni (plural și nu singular).

Bătrânii lăloaltă unii cu alții trebuie să exercite autoritate spirituală (Vezi Faptele Apostolilor 14:23; 20:17; 1 Timotei 5:17; Tit. 1:5; Iacov 5:14; 1 Petru 5:1).

În Matei 18:18-20, Isus a spus că unde se adună doi sau trei împreună în Numele Lui, El va fi prezent în mijlocul lor dându-le autoritate să lege și să elibereze. Contextul imediat al pasajului (vezi versetul 17) pare să indice că Hristos se referea în primul rând (deși nu exclusiv) la bătrânii bisericii (numărând cel puțin doi sau trei) exercitând această autoritate. Aparent, o persoană prin sine însăși, nu poate exercita o astfel de autoritate. (Altminteri n-ar avea sens ca Hristos să specifice „doi sau trei”.)

Astăzi nu mai trăim sub vechiul legământ. În acele zile, Dumnezeu numea adeseori un om care să-i conducă oamenii Săi – cum a fost cazul lui Moise,

Iosua, David, etc.. Acei lideri erau toți „tipare” ale lui Hristos. Acum că Hristos Însuși a venit, El singur este Căpetenia poporului lui Dumnezeu. Și El lucrează printr-o breaslă de conducere în Trup.

În anii de început ai erei creștine, Domnul a dat autoritate specială celor unsprezece apostoli și apostolului Pavel asupra bisericilor, dar aceasta s-a datorat faptului că apostolii erau pietrele de fundație ale bisericii (Efeseni 2:20; Apocalipsa 21:14) și erau canale prin care Dumnezeu a dat Cuvântul Său bisericii. O astfel de situație nu există astăzi, așa că ar fi nu doar prostesc, dar și îndrăzneț pentru oricine să-și justifice acțiunile autoritare prin referire la acțiunea lui Pavel ca apostol. O astfel de persoană este mai degrabă ca Diotref decât ca Pavel (3 Ioan 9).

Diotref a fost un „apostol” auto-intitulat care a vrut să preia conducerea în biserică de unul singur. El nu este denunțat în vreun termen incert de către Ioan.

Oriunde astăzi oamenii caută să lase conducerea poporului lui Dumnezeu pe mâna unuia singur, ei sunt în pericolul de a-l conduce, din punct de vedere spiritual, înapoi la vremurile vechiului legământ. Acest lucru trebuie ținut minte mai ales de către aceia care au capacități de conducere deosebite

Fără îndoială că Dumnezeu formează chiar și în zilele noastre echipe de lucrători creștini, în care un Timotei sau un Tit lucrează sub călăuzirea unui Pavel.

Dar această stare de lucruri trebuie să dureze doar în fazele inițiale ale formării unei echipe. Pe măsura trecerii timpului, chiar și Timotei și Tit au fost considerați de către Pavel drept lucrători deopotrivă cu el, iar nu ajutoare novici.

Planul pentru conducerea în Trupul lui Hristos rânduită în mod divin prevede exercitarea autorității printr-un grup de bătrâni (fie pentru o biserică sau pentru o echipă de lucrători). Aceasta este o dispoziție pe care a dat-o Dumnezeu pentru siguranța bisericii – ca să prevină ca punctul cuiva de vedere să devină prea dominant.

Este ușor pentru aceia care au viziune înaltă și abilități deosebite să devină nerăbdători față de încetineala altora cu care ei sunt nevoiți să împartă sarcina conducerii în lucrarea creștină. Ei pot fi tentați să se afirme pe ei înșiși, să-i calce pe ceilalți în picioare, susținând că procedează astfel pentru continuarea lucrării lui Dumnezeu. Însă o astfel de violare a ordinii lui Dumnezeu va conduce în final la blocarea creșterii spirituale a altor membrii din Trupul lui Hristos

Uitați-vă în jur să vedeți starea bisericilor și organizațiilor unde există un lider autoritar puternic, și veți descoperi totdeauna că creștinii din interiorul lor sunt pitici spirituali. O astfel de conducere a unui singur om poate părea dinamică, având o multitudine de programe, dar creștinii care sunt conduși nu cresc. Nu aceasta este intenția lui Dumnezeu pentru Trupul lui Hristos. El mai degrabă

ar avea mai puține programe și proiecte dar o creștere spirituală mai mare printre membrii.

Calificările pentru lideri

Numai Dumnezeu poate numi un om să fie lider spiritual. Dacă numirea noastră este făcută numai de oameni, niciodată nu vom putea exercita autoritatea lui Hristos. În aceasta constă ignoranța acelor care caută să fie votați în poziții de conducere creștină – și nu caută să fie numiți de Dumnezeu.

Un lider spiritual trebuie să-și conducă oamenii pe calea crucii. Aceasta presupune că el trebuie să fie unul care merge cu credincioșie pe calea lepădării de sine.

Apoi, din nou, nimeni nu poate fi lider în Trupul lui Hristos dacă nu tânjește să fie un slujitor al altora, așa cum Hristos Însuși era. Isus a spus: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai popoarelor domnesc peste ele și mai marii lor exercită autoritate asupra lor. Dar între voi nu este așa, ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie întâi între voi, să fie robul tuturor. Căci tot așa, Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:42-45). Pavel, marele apostol, care a avut o autoritate care a întrecut-o pe a oricui altcuiva, a fost un slujitor al altora (2 Corinteni 4:5; 1 Corinteni 9:19). Aceasta este o altă calificare principală pentru conducerea spirituală.

Un lider spiritual este chemat să exercite autoritate asupra acelor pe care Dumnezeu îi plasează sub el, și în același timp să fie un frate pentru ei și un membru în același Trup. Este vorba despre această relație foarte fin echilibrată de lider-frate care este adeseori așa de greu de menținut. Tindem să fim neechilibrați într-un fel sau altul. Ca să menținem acest echilibru vom avea constant nevoie de mult har de la Domnul. De aici decurge necesitatea absolută pentru un lider de a trăi aproape de Dumnezeu într-o relație „față-în-față”. Acesta a fost secretul conducerii eficiente de către Moise a 3 milioane de oameni ai lui Dumnezeu în cele mai adverse circumstanțe, timp de 40 de ani (Deuteronomul 34:10; Numeri 12:8).

Autoritatea spirituală, fiind dată de Dumnezeu, nu este ceva ce avem de revendicat de la alții și nu înseamnă să-i forțăm pe alții să ne asculte sau să ni se supună. Dumnezeu Însuși se va ocupa de aceia care se împotrivesc reprezentanților Lui. Robul Domnului nu trebuie să se lupte niciodată cu oamenii (2 Timotei 2:24,25) – căci dacă Dumnezeu este în spatele autorității noastre, de ce am mai căuta să ne apărăm poziția. Dumnezeu Însuși ne va apăra și ne va institui autoritatea. Dacă noi căutăm singuri să ne impunem autoritatea, aceasta denotă că autoritatea noastră nu ne este dată de Dumnezeu.

Un lider spiritual nu ar trebui să se apere singur sau să caute să se justifice sau să se răzbune singur când este atacat sau denigrat. Biblia spune: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a

găsit viclenie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2:21,23).

Fiul lui Dumnezeu, cea mai mare autoritate, a refuzat să se lupte cu oamenii și să-și impună domnia Sa asupra lor. L-a lăsat pe Dumnezeu să-L apere și să-L răzbune. Aceasta este calea pe care toți păstorii din biserică trebuie să pășească. Ca lider spiritual, dacă trăiești tu însuși sub autoritatea lui Dumnezeu, poți lăsa în siguranță totul în Măinile Lui. Îți poți permite să ignori defăimarea și critica și lovirile pe la spate îndreptate împotriva ta, căci promisiunea lui Dumnezeu este că El Însuși Își va apăra slujitorii împotriva unor asemenea atacuri (Isaia 54:17). Oswald Chambers a spus că atunci când cineva aruncă cu noroi în noi, dacă încercăm să-l ștergem, ne vom păta hainele. Dar dacă-l lăsăm, se va usca în timp și va cădea singur; și nu va mai fi nici o pată. Aceasta este cea mai înțeleaptă cale de a trata defăimarea.

Watchman Nee, ca urmare a multor ani de experiență pe care Dumnezeu i-a dat în exercitarea conducerii spirituale în China, ne oferă câteva sfaturi înțelepte în cartea sa *Autoritate spirituală*. El spune „Nu este omul violent sau cel puternic, ci un om ca Pavel a cărui apariție fizică este slabă și a cărui vorbire nu e luată în considerare (2 Cor. 10:10) – acela pe care Dumnezeu îl va așeza cu autoritate..... De obicei oamenii admit ca cerințe necesare pentru autoritate următoarele: splendoare și lux, puterea personalității, ținută sau apariție fizică și putere. Ca să fie o autoritate, gândesc ei, omul trebuie să fie hotărât, să aibă idei clare și vorbire elocventă. Dar nu acestea reprezintă autoritatea; în schimb ele reprezintă firea pământească. Nimeni din Vechiul Testament nu l-a depășit pe Moise ca autoritate stabilită de Dumnezeu, deși el era cel mai umil dintre toți oamenii. În timp ce era în Egipt, el era foarte înverșunat, atât în situația uciderii egipteanului cât și în cea a muștrării evreilor. El trata cu oamenii prin propria mână de carne. De aceea, în acel timp, Dumnezeu nu l-a numit pe el să fie o autoritate. Numai după ce devenise foarte umil – mai umil decât toți oamenii de pe pământ (Numeri 12:3) - Dumnezeu l-a folosit ca o autoritate. Persoana cel mai puțin probabil a i se acorda autoritate este adesea aceea care se consideră pe sine drept o autoritate. La fel, cu cât crede o persoană că ar avea mai multă autoritate, cu atât mai puțin are în realitate....

„Autoritatea este instituită pentru a executa poruncile lui Dumnezeu, și nu pentru a se înălța pe sine. Înseamnă să dai copiilor lui Dumnezeu o direcție către Dumnezeu, nu să le dai o direcție către sine însuși. Lucrul important este să ajuți oamenii să fie subiecți al autorității lui Dumnezeu.....A fi o autoritate delegată nu este deloc un lucru ușor, pentru că presupune să te golești de sine.....

„Autoritatea nu este o chestiune de poziție. Unde lipsește lucrarea spirituală, nu poate fi nici o autoritate pozițională. Oricine are o slujbă spirituală înaintea lui Dumnezeu are autoritate înaintea oamenilor. Cine atunci poate lupta pentru această autoritate, căci nu e nici o cale de îndârjire după lucrare? Așa cum lucrarea este distribuită de către Domnul, la fel și autoritatea este hotărâtă de El.....Nu trebuie să depășim autoritatea lucrării noastre....Mulți frați își imaginează în mod eronat că pot să apuce autoritatea la întâmplare, neștiind că.....autoritatea cuiva înaintea oamenilor este egală cu lucrarea lui înaintea

lui Dumnezeu. Dacă autoritatea depășește lucrarea, ea devine *pozițională* și de aceea nu mai este deloc *spirituală*.....

„Acelora care *caută* să-și exercite autoritatea n-ar trebui să li se dea autoritate, căci Dumnezeu nu dă niciodată autoritate unor astfel de persoane. Dar neobișnuit a spune, acela care-și simte *incompetența lui* este cel căruia Dumnezeu îi dă autoritate..... Um om are nevoie să cadă înaintea lui Dumnezeu înainte ca el să poată fi folosit; oricând se ridică pe sine însuși, el este respins de Dumnezeu.....

„Cât de serioasă va fi judecata pentru aceia care apucă autoritatea lui Dumnezeu cu mâinile lor carnale. Fie să ne temem de autoritate așa cum ne temem de focul Iadului. A-L reprezenta pe Dumnezeu nu este un lucru ușor; este prea mareș și prea minunat pentru noi de atins. Avem nevoie să mergem strict pe calea ascultării. Calea destinată nouă este supunerea iar nu autoritatea; este să fim slujitori, nu conducători; să fim robi, nu domnitori.

Amândoi, atât Moise cât și David au fost cele mai mari autorități, deși ei n-au fost oameni care au încercat să-și instituie propria autoritate. În zilele noastre, aceia care doresc să fie în poziție de autoritate trebuie să le calce pe urme. Întotdeauna ei trebuie să se teamă și să tremure față de această chestiune de a fi o autoritate”.

Biserica de astăzi suferă datorită unei lipse cumpline de lideri spirituali. Sunt mulți care dețin titluri și-și exercită autoritatea în mod oficial. Dar conducerea spirituală este foarte greu de găsit. Odată Isus S-a uitat la mulțimile care veneau către El și l-a cuprins o mare milă de ele, „pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:36). Situația este exact aceeași astăzi.

Noi avem nevoie disperată de lideri în biserică, care au inima unui păstor și spiritul unui slujitor, oameni care se tem de Dumnezeu și care tremură la Cuvântul Lui.

CAPITOLUL 6

PUTERE PRIN UNITATE

„Mai bine doi decât unul, căci iau o răsplată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur când cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!.....Și dacă se scoală cineva asupra unuia, cei doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eclesiastul 4:9-12).

Vă amintiți povestea din fabulele lui Esop, unde un fermier bătrân i-a învățat pe cei trei copii ai săi care se certau mereu între ei o lecție despre unitate. Luând mai multe bețe subțiri, el l-a arătat cât de ușor puteau fi rupte unul câte unul, dar când le-a legat împreună într-un mănunchi, erau aproape imposibil de rupt.

Chiar și copiii acestei lumi realizează că este putere în unitate și părtășie. „Lăcustele”, spune Biblia, „n-au împărat și totuși pornesc toate în cete” (Proverbe 30:27). În aceasta constă siguranța și puterea lor.

În biserica lui Isus Hristos, avem nevoie să reînvățăm această lecție.

Încă de la început, trebuie să clarific faptul că nu mă refer la o unitate organizațională de creștini sau de biserici, formate de om, cu costul compromiterii și al sacrificării adevărului lui Dumnezeu – cum a fost cazul mișcării ecumenice în timpurile moderne. Acel tip de unitate este o păcăleală și o contrafacere a unității pentru care S-a rugat Hristos în rugăciunea Înaltei-Preoții (redată în Ioan 17).

Unitatea despre care vorbește Noul Testament este unitatea membrilor Trupului lui Hristos unul cu altul, sub Conducerea lui Hristos – o unitate *organică* iar nu una *organizațională*. Ea îi exclude pe aceia care sunt în afara Trupului lui Hristos, chiar dacă au eticheta de „creștin”. Nu poate fi nici o unitate între vii și morți. Cei înviați în Hristos prin nașterea din nou își pot găsi unitatea spirituală numai cu alții care au fost în mod similar regenerați de Dumnezeu. Unitatea creștină este plăsmuită de Duhul Sfânt Care singur ne face membri ai Trupului lui Hristos. Biblia ne îndeamnă „să căutăm să păstrăm *unirea Duhului*, în legătura păcii”. (Efeseni 4:3).

Orice unitate formată de către *om* nu e bună de nimic.

Strategia lui Satan

Satan este un dușman vicelan și el realizează că nu poate învinge o părtășie creștină unită care trăiește sub autoritatea lui Hristos și a Cuvântului Lui. De aceea, strategia lui de război este să înceapă prin a semăna discordie, suspiciune și neînțelegere între membrii unei părtășii, așa încât să-i poată paraliza în mod individual.

Isus a spus că puterile Iadului nu vor putea să biruiască biserica Sa (Matei. 16:18). Biserica, adică Trupul lui Hristos, este cea căreia i s-a promis victoria în lupta împotriva lui Satan. Un credincios care stă izolat de alți credincioși se poate trezi înfrânt.

Satan L-a atacat pe Hristos în mod constant în timpul vieții lui Hristos pe pământ, dar nu a fost capabil să domine. În cele din urmă, la cruce, puterea lui Satan asupra omului a fost luată de la el de către Hristos (Evrei 2:14; Coloseni 2:15).

Astăzi, Satan nu-L poate ataca pe Hristos Cel Înălțat. De aceea atacurile Lui sunt îndreptate către Trupul lui Hristos, biserica. Victoria asupra lui Satan este posibilă numai dacă stăm uniți împotriva lui, ca un Trup sub Căpetenia Domnului nostru.

Într-o părtășie a creștinilor, chiar dacă numai un singur membru nu-și îndeplinește funcția, puterea Trupului este, în acea măsură, slăbită. Cunoscând aceasta, Satan caută în mod continuu să-i izoleze pe membrii individuali ai unui grup sau să divizeze grupul (sau biserica) în clii. În oricare din moduri, el are succes în scopul lui.

De aceea, constant, trebuie să fim în gardă împotriva vicleniilor lui Satan, ca nu cumva el să slăbească legăturile dintre noi și alți membri ai Trupului lui Hristos.

Autoritatea Trupului

Capitolele de început ale scrisorii lui Pavel către creștinii Efeseni dezvăluie „misterul” Trupului lui Hristos. Către sfârșitul scrisorii, este o descriere a războiului spiritual în care este angajat și a armurii lui Dumnezeu necesară pentru a învinge.

Având în vedere că tema generală a Efesenilor este biserica văzută ca Trupul lui Hristos, s-ar putea ca războiul descris la sfârșitul scrisorii să fie ceva în care este angajat Trupul ca un tot – și nu doar membrii individuali, fiecare în parte. În acest război avem nevoie unul de celălalt.

La început, în aceeași scrisoare, ni se spune că Hristos a fost înălțat mai presus de toate, să fie Cap al bisericii (Efeseni 1:20-23). Una este să știi că Hristos a fost înălțat, și cu totul altceva să știi că El a fost astfel înălțat drept Cap al Trupului Său, biserica. Rugăciunea lui Pavel pentru creștinii Efeseni a fost ca ei să poată avea revelație spirituală asupra acestui adevăr.

Acest adevăr are implicații cu bătaie mare pentru biserică aici pe pământ. Căci dacă Hristos a fost înălțat mai presus de toate, drept Cap al bisericii, aceasta presupune că biserica are o contribuție proprie în exercitarea autorității lui Hristos. Să ilustrăm aceasta cu trupul omenesc. Pentru capul meu, nu ar fi posibil să stea pe un tron, fără ca trupul meu să stea de asemenea pe același tron. La fel și cu Hristos și Trupul Lui.

Autoritatea pe care Hristos o are este ceva ce El dorește să dea bisericii Lui. De ce atunci biserica este așa de lipsită de putere în zilele noastre? Cu siguranță trebuie să fie așa pentru că ea nu și-a recunoscut și asumat poziția ca Trup sub Căpetenia lui Hristos.

Autoritatea lui Hristos este exercitată prin Trupul Lui, nu doar prin indivizi izolați. Corpul uman funcționează în supunere față de cap, deoarece este un organism coordonat, și nu doar o adunare de mădule și organe amestecate. La fel funcționează și Trupul lui Hristos.

Unde există o echipă creștină coordonată, acolo autoritatea lui Hristos poate fi exercitată în mod eficient.

Vedeți acum de ce Satan urăște adevărul „Trupului” și de ce va face tot ce-i stă în putere să ne mențină orbi cu privire la el? Și dacă apucăm să înțelegem adevărul *cognitiv* al acestui aspect, Satan va încerca să ne orbească cu privire la aplicarea lui *practică*.

Armonie în Trup

Isus a făcut multe promisiuni legate de credincioșii *individuali* care se roagă lui Dumnezeu. Dar în Matei 18:18,19, avem o promisiune făcută unei *categorii* a Trupului lui Hristos care se roagă la unison:

„Adevărat vă spun, orice veți lega pe pământ, a spus Isus, „va fi legat în cer, și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer. Vă mai spun iarăși că, dacă *doi dintre voi* se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri”.

Cuvântul tradus prin „se învoiesc” în versetul 19, este cuvântul grecesc „*sumphoneo*”, din care derivă cuvântul englezesc „simfonie”. În aceste versete Isus s-a referit la unitatea, chiar și numai a dintre doi din copiii Lui, care ar fi ca o simfonie muzicală. Aceasta implică mai mult decât a spune doar „Amin” la sfârșitul rugăciunii altcuiva. Simfonia presupune o armonie profundă a spiritului celor care se roagă împreună. Când părtașia unui grup cât de mic de creștini este ca simfonia produsă de o orchestră bine condusă, atunci (spune Isus) rugăciunile lor vor avea o așa autoritate încât orice vor cere li se va da. Un astfel de grup de creștini ar avea autoritate să lege puterea lui Satan și să-i elibereze pe captivii lui Satan.

Cauza datorită căreia o astfel de părtașie ar putea exercita o astfel de autoritate a fost explicată de Isus: „Căci”, a spus El, „acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (versetul 20). Hristos Capul este prezent cu toată autoritatea Sa în mijlocul unei astfel de părtașii, și de aceea puterile Iadului nu pot sta niciodată împotriva ei.

Unul din motivele pentru care biserica descrisă în „*Faptele Apostolilor*” cunoștea realitatea acestei autorități a fost pentru că ei aveau această unitate în părtașia lor.

„Toți aceștia stăruiau *cu un gând* în rugăciune.... „Toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun.....toți împreună erau nelipsiți de la templu

în fiecare zi....”Ei (spostolii și alți credincioși) ....și-au ridicat glasul într-un gând către Dumnezeu.....(Faptele Apostolilor 1:14; 2:44,46; 4:24).

Pentru că erau integrați într-un Trup sub autoritatea lui Hristos, ei puteau să exercite autoritatea Domnului în rugăciune. Ei nu erau foarte învățați, nu aveau influență socială și nici susținere financiară, deși ei au întors lumea cunoscută atunci cu susul în jos pentru Hristos.

Când Petru a fost închis în închisoare, toate forțele lui Irod nu au putut sta împotriva puterii acelei biserici timpurii așezată pe genunchi înaintea lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 12:5-11). Împărăția lui Satan a fost zdruncinată din temelii de acea biserică pe măsură ce înainta ca un singur Trup, înregistrând victoria și autoritatea lui Hristos în viețile omenesti pe tot cuprinsul Imperiului Roman (Vezi Faptele Apostolilor 19:11 ca un exemplu la această afirmație).

Astăzi, Satan ia în râs eforturile unei biserici dezbinată care încearcă să-l alunge din cetățile lui prin scamatorii, procedee, conferințe, cunoaștere teologică, coruri elocvente și bine pregătite.

Nici una dintre acestea nu sunt de nici un folos împotriva lui Satan. Biserica are nevoie din nou să cunoască realitatea de a fi un Trup unit sub Capul lui Hristos.

O părtășie de creștini strașnic legați unul de altul, care cresc în dragoste unii pentru alții și care trăiesc în supunere față de Hristos și Cuvântul Lui este cea mai mare amenințare pentru împărăția Diavolului pe pământ.

De nimic nu se teme mai mult Satan ca de aceasta.

Haideți să fie aceasta rugăciunea noastră ca Domnul să ne ajute să trăim în fiecare zi în lumina adevărului glorios că noi suntem *una în Trupul lui Hristos*. Cu cât creștinii din lumea întreagă vor începe să înțeleagă acest adevăr și să trăiască potrivit lui din ce în ce mai mult, cu siguranță noi vom vedea biserica, deși mică în număr, repusă în gloria ei primară, un instrument în Măinile lui Dumnezeu pentru biruirea forțelor întunericului și un canal de binecuvântări pentru o lume aflată în nevoie.

EPILOG

DRAGOSTEA DE LA CALVAR

Trupul lui Hristos se zidește pe sine prin dragostea de la Calvar.

Ca ajutor pentru a medita pe marginea acestei teme, redau mai jos câteva paragrafe din cartea lui Amy Carmichael „DACĂ (IF)”

Aș sugera să parcurgeți propozițiile următoare fără grabă, meditănd asupra descrierii dragostei Calvarului.

„Dacă nu am nici o înțelegere față de fratele meu rob, așa cum Domnul a avut milă de mine”, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă îi disprețuiesc pe aceia cărora sunt chemat să le slujesc, dacă vorbesc despre slăbiciunile lor în contrast poate cu ceea ce cred a fi calitățile mele; dacă adopt o atitudine superioară, uitând „Cine te-a făcut diferit?” și „Ce ai fără să fii primit?”, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă vorbesc cu ușurință despre neajunsurile și păcatele altuia; dacă vorbesc într-un mod ușuratic chiar și numai despre ticăloșiile unui copil, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă mă surprind tratând nepăsător căderile ca fiind normale „Oh, asta este ceea ce fac ei mereu”, „Oh, sigur ca dacă vorbește așa, și face așa”, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă pot scrie o scrisoare nepoliticoasă, dacă pot rosti un cuvânt urât, dacă pot gândi rău fără să mă doară și fără să-mi fie rușine, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă, în confruntarea cu cineva care nu răspunde, mă istovesc sub tensiune și alunec sub povară, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă sunt deranjat de reproșul și înțelegerea greșită care poate urma unei acțiuni făcută pentru binele sufletelor față de care trebuie să dau socoteală; dacă nu-I pot încredința povara lui Dumnezeu și să merg mai departe împăcat și liniștit, amintindu-mi de Ghetsimani și de Cruce, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă nu privesc cu ochi de speranță în toți aceia în care este un început cât de firav, așa cum a făcut Domnul nostru, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă trâmbitez împotriva cuiva un păcat mărturisit, față de care s-a cerut iertare și la care s-a și primit, dacă permit amintirii acelui păcat să-mi coloreze gândirea și să-mi hrănească suspiciunile, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă nu pot să păstrez tăcerea cu privire la un suflet care dezamăgește (numai dacă nu este necesar să vorbesc, pentru binele acelui suflet, sau pentru binele altora), atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă îmi este teamă să spun adevărul, ca nu cumva să pierd afecțiunea, sau cel în cauză să-mi spună „Tu nu înțelegi”, sau pentru că mi-aș pierde reputația de amabilitate; dacă-mi pun numele meu bun înaintea binelui suprem al altuia, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă nu pot lua cu bucurie sinceră locul al doilea (sau al douăzecile); dacă nu pot lua primul loc fără să fac vâlvă despre nevrednicia mea, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă mă simt rănit când un altul îmi aduce acuzații pe care nu le cunosc, uitând că Salvatorul meu fără păcat a mers pe această cale până la sfârșit, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă simt amărăciune față de cei care mă condamnă, după părerea mea, pe nedrept, uitând că, dacă m-ar cunoaște așa cum mă cunosc eu pe mine însumi, m-ar condamna mult mai mult, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă spun „Da, iert, dar nu pot uita”, ca și cum Dumnezeu, care spală nisipul tuturor țărnelor de două ori pe zi, n-ar putea să spele astfel de amintiri din mintea mea, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă unul de-al cărui ajutor am mare nevoie, pare să fie așa de mulțumit să construiască în lemn, paie, miriște, ca și cum ar lucra în aur, argint, pietre prețioase, și eu ezit să mă supun luminii mele și să pornesc la drum fără acel ajutor, pentru că prea puțini m-ar înțelege, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă mă încercă monotonia și nu pot rezista muncii grele; dacă oamenii proști mă agită și micile zbârcituri mă fac să-mi pierd cumpătul; dacă fac o mare problemă din fleacurile vieții, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă neglijez consolarea altora, dacă sunt neatent cu sentimentele lor sau chiar cu micile lor slăbiciuni; dacă sunt nepăsător de micile lor răni și pierd ocaziile de la ușura drumul; dacă îngreuiez mersul dulce al roților dragi ale familiei, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă întreruperile mă supără . . . atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă sufletele pot suferi lângă mine, și eu nici măcar nu știu, pentru că în mine nu e spiritul discernerii, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă ceva ce mi se cere să fac pentru altcineva, îl resimt ca o povară; dacă, predându-mă unei împotriviri interioare, evit să fac acel lucru, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă lauda omului mă enuziasmează și mustrarea lui mă deprimă; dacă nu mă pot liniști când sunt neînțeleș, fără să mă apăr; dacă iubesc să fiu iubit mai mult decât eu însumi să iubesc, să fiu slujit mai mult decât eu însumi să slujesc, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar

Dacă tânjesc înfometat să fiu folosit în a arăta calea libertății unui suflet în lanțuri, în loc de a-mi păsa mai degrabă ca acel suflet să fie doar eliberat; dacă-mi compătimesc dezamăgirea atunci când eșuez, în loc să cer ca altuia să-i poată fi dat cuvântul eliberării, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă în părtașia slujirii caut să atrag un prieten alături de mine, prin aceasta făcându-i pe alții să se simtă nedoriți, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă refuz să-i permit cuiva care-mi este drag să sufere pentru numele lui Hristos, dacă nu văd o astfel de suferință drept cea mai mare onoare care poate fi oferită oricărui ucenic al Celui Răstignit, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă alunec în locul care poate fi umplut numai de către Hristos singur, făcându-mă pe mine prima necesitate a unui suflet, în loc să-l conduc să se prindă strâns de El, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă interesul meu în lucrarea altora este rece; dacă gândesc în termenii lucrării mele speciale; dacă poverile altora nu sunt și poverile mele, și bucuriile lor, bucuriile mele, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă ceea ce este extrem, ce este cel mai greu, nu poate fi cerut de la mine; dacă frații mei ezită să-mi ceară aceasta și se duc la altcineva, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Dacă râvnesc după orice alt loc de pe pământ, altul decât praful de la piciorul Crucii, atunci nu știu nimic despre dragostea de la Calvar.

Ceea ce nu știu, învață-mă, O Doamne, Dumnezeuul meu.”

„Dragoste prin mine, Dragoste de Dumnezeu
Fă-mă ca aerul Tău curat
Prin care neîmpiedicate culorile trec libere
Ca și cum el nu s-ar fi arătat.”